

ŽETALSKE NOVICE

GLASILO OBČINE ŽETALE - DECEMBER 2012 - LETNIK 12

poštnina plačana pri pošti Žetale

Številka 47, december 2012

KONCERT MOŠKEGA PEVSKEGA ZBORA

V soboto, štiriindvajsetega novembra, je potekal koncert Moškega pevskega zbora Žetale pod geslom: PESEM ZDRUŽUJE, RAZVESELJUJE, POVEZUJE. Koncert je bil organiziran ob peti obletnici delovanja zbora, obogatili pa so ga povabljeni gostje: Ženski pevski zbor Kul-

kot deset let udejstvovanja na področju ljubiteljske glasbene dejavnosti. Srebrno Gallusovo značko je prejel g. Rudi Vodušek.

Ob koncu prireditve so si sodelujoči izmenjali priložnostna darila v upanju na nadaljnje sodelovanje. Župan je v nagovoru izrazil priznanje pevkam in pevcem za trud in čas, ki ga posvečajo prepevanju. Kot se spodobi, je za konec zadonela vesela pesem Štajerski fantič, ki smo jo zapeli člani domačega moškega zbora skupaj z vsemi gosti in obiskovalci prireditve.

Po prireditvi je bila v prosvetni dvorani manjša pogostitev za vse prisotne. Ob dobrotah naših gospodinj smo izmenjali prve vtise in občutke. Nastopajoči smo se po koncertu zbrali na kmečkem turizmu Vogrinc. Ob dobri hrani in pijači smo zapeli še nekaj pesmi in izmenjali nekaj besed o dosedanjem delu in izkušnjah. Z dobrimi občutki za prihodnost smo se v večernih urah zadovoljni poslovili.

Moški pevski zbor deluje v okviru Kulturnega društva Žetale. Ustanovljen je bil na pobudo župana g. Antona Butolna. Na začetku je zbor vodil g. Marjan Feguš. Po krajšem vodenju ga Doroteje Dolšak zbor vodi domačin g. Silvo Potočnik. Po začetnem triglasnem petju sedaj v zboru gojimo štiriglasno pesem. V zboru poje štirinajst pevcev, vsekakor pa bi bili veseli novih članov, ki bi si želeli obogatiti svoj prosti čas s prepevanjem v našem zboru.

Ob tej priložnosti se člani MPZ KUD Žetale zahvaljujemo vsem, ki ste nam pomagali pri izvedbi omenjenega koncerta. Ob prihajajočih praznikih želimo vsem obilo dobre volje in srečno v letu 2013.

Stane

turnega društva Žetale, Moški pevski zbor iz Radelj ob Dravi in hišni ansambel Furman iz Dobrine. Prireditve je vodil predsednik KD Žetale, g. Jože Krivec, ki je ob tej priložnosti podrobno predstavil nastopajoče. Domači moški pevski zbor je zapel osem pesmi. Oba gostujoča zbora sta se predstavila s po štirimi pesmimi, hišni ansambel Furman pa je zaigral dve skladbi. Ob tej priložnosti so nekateri pevci prejeli Gallusove značke za aktivno udejstvovanje na področju ljubiteljske glasbene dejavnosti. V imenu Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti je Gallusove značke podelila ga. Marta Prevolšek. Podeljenih je bilo devet bronastih značk za več kot pet let udejstvovanja in ena srebrna značka za več

DOBER DAN!

Lepo pozdravljeni, spoštovani občani in občanke
OBCINE Žetale.

Minil je jesenski trimester v barvah, veselju, vznemirjenju po mestih in s preobilico mokrote po vaseh. Najprej suša, v novembru pa toliko vode, da je onesrečila premnogo slovenskih ljudi. V politiki je bilo izrečenih mnogo prijaznih besed kot nagovor volivcem, ostrih besed, petard, bakel in granitnih kock v večernih urah po ulicah Maribora, Ljubljane in še drugod po Sloveniji. To ni pot varčevanja in pot iz krize, to je neprijetno vzdušje in negativno razmišljanje nekaterih ljudi.

V naši Občini Žetale živimo tiho in mirno. Zelo kulturno smo doživeli 13. občinski praznik ob kvalitetni in doživeti proslavi v zahvalo tistim, ki so določili prostor za izvedbo v telovadnici Osnovne šole Žetale. Vsakdo je lahko dostojanstveno doživel lepo zapete pesmi, razločno in glasno izgovorjene recitacije, dramsko igro, ples in seveda tisto prijetno stopicanje najmlajših na odru dan pred občinskim praznikom, za 200-letnico osnovnega šolstva v Žetalah. Doživeto je bilo srečanje pedagoških delavcev, ki so nekoč poučevali v šoli Žetale, ogled bogato pripravljene razstave in brskanje imen po PUBLIKACIJI. Vsem bo ostalo v lepem spominu prijetno tekoče vodenje programa ob 200-letnici šolstva v Žetalah mladih osnovnošolk, Tjaše in Tine. Bilo je lepo v petek in soboto vinotoka 2012. Kvalitetno izveden koncert pevcev in pevk, tudi veseli december je že skoraj v izteku, v naše domove prihajajo praznično vzdušje, mir in tiha pričakovanja.

Vsakdo si želi doživetih praznovanj, zdravja, veselja - vse to vam želimo ustvarjalci našega občinskega glasila, pred vami je BOŽIČNA ŠTEVILKA, ki jo polnijo članki društev, organizacij naših občanov, najdete si udoben kotiček v vašem domu, mirno preberite, kar vas zanima, čas pa bo poskrbel, da bo vse letoletno že zdavnaj mimo, nič več tiste bele obleke na zemlji, le bela koprena na drevju in rekli bomo, spet je zmladek - pomlad in aktivnost v tem čarovnem okolju naše Občine Žetale. Doživeto in zdravo praznovanje Vam želimo člani Uredniškega odbora Ž. N.; srečnih 365 dni leta 2013!

Odgovorna urednica Marija Krušič

JAVNO GLASILO "ŽETALSKE NOVICE"

Izdajatelj: Občina Žetale
Naslov uredništva: Žetale 4, 2287 Žetale
Odgovorna urednica: Marija Krušič
Uredniški odbor: Marija SKOK, Franc PULKO ml., Milenka KOVAČEC, Toni BUTOLEN
Lektorica: Mojca Kopše
Fotografije na naslovnici: Marija Skok
Računalniški prelom: Adekvat d.o.o.
Javno glasilo "ŽETALSKE NOVICE" je na podlagi odločbe Ministrstva za kulturo RS števil.: 006-24/00 so z dne, 29.03.2001 vpisano v register javnih glasil pod zaporedno številko 1767.

Občanke, občani vabljeni v sodelovanju s prispevki, na elektronski naslov: urednistvozetale@gmail.com.

Sprehod po vsebini

Dober dan	3
Županov uvodnik	4
Novice iz občinske uprave	5
Iz naših krajev	5-24

SPOŠTOVANE OBČANKE, SPOŠTOVANI OBČANI.

V BESEDAH: SMEH, SREČA, ZDRAVJE, LJUBEZEN, VSAKDANJI KRUH, MIR, RESNICA, NAJDATE V 365 DNEH LETA 2013 SMISEL ZA VSAKDANJE, PRAZNIČNO ŽIVLJENJE, NAJ SE VAM URESNIČIJO VSE ŽELJE.

BLAĀOSLOVLJEN BOŽIČ!

Občinska uprava, Občinski svet, ŽUPAN in Uredniški odbor Žetalskih novic

Črni dnevi za lokalno samoupravo!

V dneh, ko smo običajno polni pričakovanj in dobrih želja za prihajajoče novo leto, je Slovenija potonila še v globljo krizo, saj je državo zajel val protestov, ki so na žalost prerasli v nasilje in uničevanje družbene lastnine. Ni slučajno, da so se protesti začeli ravno v Mariboru. Nerazumne poteze občinskega vodstva z županom na čelu, ki je želelo izboljšati prometno varnost v mestu z javno-zasebnim partnerstvom na način, da bi najprej z nerazumno visokimi kaznimi od obubožanih prebivalcev nekoč najbolj industrijskega mesta ne samo v Sloveniji, temveč tudi v tedanji Jugoslaviji, pobrali denar za izvedbo nadaljnje investicije in še za mastne dobičke, je bila samo iskrica, ki je povzročila požar. Ni zanemarljivo dejstvo, da je v pomanjkanju denarja država javno spodbujala javno-zasebna partnerstva. Spomnim se, da so mi potem, ko nismo bili uspešni na razpisu MŠŠ za izgradnjo vrtca, na ministrstvu svetovali, naj vrtec zgradimo s pomočjo javno-zasebnega partnerstva. Priznam, da nikoli nisem razumel, zakaj bi bilo javno-zasebno partnerstvo dobro. Po definiciji in logiki je interes javnih investicij za čim manj denarja zgraditi največ za skupno dobro, interes zasebnega kapitala pa je vlaganje za novi čim večji dobiček. Iz tega je jasno, da je javno-zasebno partnerstvo že v osnovi protislovno.

Dejstvo je, da pravna država v Sloveniji ne deluje, da krivci za nastalo stanje v državi niso niti obtoženi, če pa je kateri že ovaden, pa ne pride do epiloga ali pa je razzodba povsem nerazumna, kot v primeru Balkanski bojovnik, kjer se je Slovenija pokazala kot kvazi oaza človekovih pravic. Dokazi, ki niso bili sporni za Italijo in Srbijo, kjer so bili pridobljeni, so bili sporni v Sloveniji. Človek dobi občutek, da se pri nas človekove pravice ščitijo samo kriminalcem in tistim, ki hodijo po robu, vsi ostali, ki so tiho in opravljajo svoje delo, če ga imajo, pa so vse bolj potisnjeni na rob preživetja, kršijo se jim vse mogoče pravice in ni čudno, da jim je prekipelo. Problem je samo v tem, da ponižani in

razžaljeni državljani poznajo vzroke krize, nimajo pa rešitev in jasno definiranih zahtev, razen zahteve po odstopu vseh politikov. še huje je z vrhunsko politiko, ki se očitno ne zaveda dejanskih vzrokov za nastalo situacijo, kot rešitev pa ponuja spremembo političnega sistema po svoji meri in skuša izkoristiti proteste državljanov za obračun z drugo politično opcijo in postavlja krepitev svoje politične stranke pred dobrobit države in državljanov.

V takšni situaciji ni čudno, da poskuša vrhunska politika proteste zadržati na lokalni ravni in v javnosti ustvariti vtis, da so za vse probleme v tej državi krive občine. Ne glede na to, da so se tudi na lokalni ravni dogajali ekscesi, je takšno razmišljanje povsem napačno, se je pa dobro prijelo in vse glasnejša so razmišljanja o ukinjanju in združevanju občin. Pri tem se uporabljajo povsem netočni podatki in populistična demagogija. Občine smo se po krivdi nekaj županov in splošne krize v državi naenkrat povsem nepotrebno in nezasluženo znašle v središču dogajanja. Ni problem zamenjava posameznih ali vseh županov, ni problem omejevanje posameznih mandatov, če bo to veljalo tudi za poslance, ministre in druge vodilne funkcije, problem je problematiziranje obstoja občin.

Tudi sicer se položaj občin iz leta v leto slabša. Država nam iz leta v leto nalaga nove obveznosti, po drugi strani pa že tretje leto zapored zmanjšuje sredstva. V vse hujši krizi tako občine postajamo vse bolj izvrševalke odločb Centra za socialno delo.

Kljub vsemu zapisanemu upam, da bo v tem predno-voletnem času, ki je že po tradiciji poln upanja in optimizma, prevladal razum in da bo tudi naša razdvojena politika v prihodnjem letu našla boljše rešitve za vse nas. Upamo, da se bo politika čim manj ukvarjala sama s seboj in bo s skupnimi močmi intenzivno reševala probleme ljudi. Upamo, da se bo politika končno zavedala, da so državljani pripravljani zategniti pasove samo pod pogojem, da bodo bremena krize enakomerno porazdeljena med vse in ne pa tako kot doslej, ko je večina postajala iz dneva v dan postajala bolj revna, peščica elite pa iz dneva v dan bogatejša. V občini upamo, da bodo v letu, ki prihaja, vsaj na razpisih evropskih sredstev razpisni pogoji pošteni in bomo lahko enakovredno konkurirali s svojimi projekti.

Država nam morda res usodno reže kolač sreče, pa vendar se moramo za srečo potruditi predvsem sami. Želim vam, da se vam ta trud v letu, ki prihaja, stotero povrne.

Želim vam vesele in mirne božične praznike ter srečno in zadovoljno leto, ki prihaja.

Vaš župan
Anton Butolen

13. občinski praznik in 22. kostanjev piknik

Kot smo že pisali v zadnji številki Žetalskih novic, so v mesecu septembru in oktobru v Občini Žetale potekale prireditve ob 13. prazniku Občine Žetale in 22. kostanjevem pikniku. Kar 28 prireditev se je zvrstilo v mesecu septembru in oktobru 2012. Septembra so potekale športne prireditve, katerih organizator je bilo Športno društvo Rim. Športne prireditve so bile organizirane v naslednjih disciplinah: namizni tenis, metanje trojk, odbojka, streljanje z zračno puško, vlečenje vrvi in šah, ki je bilo v avli OŠ Žetale. Najbolj množično je bilo tekmovanje v malem nogometu, ki se je odvijalo na igrišču Športnega društva Rim v Nadolah. Vedno zanimiva prireditev je »kožuhanje«, ki so jo tudi letos pripravile članice Društva podeželskih žena Žetale na kmetiji Kolar v Dobrini. Planinsko društvo Žetale je bilo soorganizator pohoda po gozdni učni poti, ki je bil prav na zadnji septembrski dan. V sklopu pohoda je bila otvoritev obnovljene gozdne učne poti. Strojni krožek Žetalanec je pripravil tekmovanje v gozdarskih veščinah za naziv Žetalske grčice in Žetalske grče. Lovska družina je pripravila polharijo na Rovah in srečanje z občani pri Lovski koči Tisovec. Društvo hribovskih kmetij in podeželja je pripravilo kolesarski maraton. Občinska organizacija RK Žetale je organizirala laboratorijski pregled krvi v prostorih OO RK in skupaj Strojnim krožkom Žetalanec v ptujski bolnišnici še krvodajalsko akcijo.

Vrhunec prireditev se je pričel v petek, 19. oktobra 2012, ko je bila v telovadnici OŠ Žetale osrednja prireditev ob 200-letnici organiziranega šolstva v Žetalah. To je bila prirčna prireditev, ki so jo z govorjeno besedo, petjem in glasbo pripravili učenci OŠ Žetale. Slavnostni govornik je bil ravnatelj OŠ Žetale, g. Anton Butolen. Bivšim delavcem šole, ki so bili na šoli zaposleni deset in več let, so bila vročena priložnostna priznanja.

Naslednja prireditev občinskega praznovanja je bil društveni večer v prireditvenem šotoru ob OŠ Žetale, na katerem so bila podeljena priznanja za dosežke na športnih tekmovanjih in gozdarskem tekmovanju. Društveni večer je bil namenjen druženju članov društev, ki delujejo na območju občine Žetale in njihovi predstavitvi. Zapel je Moški pevski zbor KD Žetale, za ples pa so poskrbeli Štajerski baroni.

V soboto je bila najprej v sejni sobi Občine Žetale slavnostna seja Občinskega sveta Občine Žetale, na kateri je o prehojeni poti Občine Žetale spregovoril župan Občine Žetale, g. Anton Butolen, v kulturnem programu pa je nastopil

Moški pevski zbor KD Žetale.

Program se je nadaljeval v avli OŠ Žetale, kjer je bila otvoritev razstav, ki so jih pripravili Društvo podeželskih žena Žetale, Društvo upokojencev Žetale, Turistično društvo Žetale, OORK Žetale, Strojni krožek Žetalanec in Osnovna šola Žetale.

Osrednja prireditev ob 13. občinskem prazniku in 22. kostanjevem pikniku je bila v telovadnici OŠ Žetale. V kulturnem programu so sodelovali Moški pevski zbor KD Žetale in učenci OŠ Žetale. Slavnostni govornik je bil župan Občine Žetale, g. Anton Butolen. Razglašeni so bili kar 22 diplomantov višjih in visokih šol ter podeljena Zlata plaketa Občine Žetale in Priznanja Občine Žetale, ki so jih prejeli:

1. ZLATA PLAKETA OBČINE ŽETALE se podeli »OSNOVNI ŠOLI ŽETALE« ob 200-letnici delovanja šole
  2. PRIZNANJE OBČINE ŽETALE se podeli tekmovalnima ekipama »ŽETALSKE GRČICE IN ŽETALSKI CEPINI« za dosežene uspehe na državnih tekmovanjih na področju gozdarstva
  3. PRIZNANJE OBČINE ŽETALE se podeli »MOŠKEMU PEVSKEMU ZBORU KULTURNEGA DRUŠTVA ŽETALE« ob 5-letnici delovanja zbora
  4. PRIZNANJE OBČINE ŽETALE se podeli »HERMANU STRESU« za dolgoletno aktivno delo v Lovski družini Žetale
- Sobotni program se je zaključil z že 22. tradicionalnim Kostanjevim piknikom, na katerem je bila bogata ponudba pečenega kostanja, mošta, ostalih jedi in pijače, za kar je poskrbel kolektiv restavracije Gastro. Za veselo razpoloženje je za vse prisotne poskrbel ansambel Zlatih 6. Zadnji dan praznovanja je bila nedelja, 21. oktobra. Ob 11. uri se je v telovadnici OŠ začel uradni del srečanja starejših občanov Občine Žetale. V kulturnem programu so nastopili Moški pevski zbor KD Žetale in učenci OŠ Žetale. Starejšim občanom je izbrane besede namenil župan Občine Žetale. Po končanem uradnem delu srečanja je sledila pogostitev v prireditvenem šotoru, na katerem so se starejši občani zadržali v prijetnem druženju do poznih popoldanskih ur. Žal je zaradi nezadostnega števila prijavljenih odpadla v prejšnjih letih zelo uspešna prireditev, srečanje harmonikarjev. Na koncu naj velja zahvala vsem, ki ste pripomogli k uspešni izvedbi prireditev v počastitev 13. občinskega praznika in 22. kostanjevega piknika.

Končana rekonstrukcija občinskih cest JP 741651 Stopnica-Grabe in JP 741211 Jesenica-Ložec

Lepo jesensko vreme v začetku meseca novembra je omogočilo, da je lahko izvajalec del podjetje EM – GRAD d.o.o. dokončal z modernizacijo občinskih cest JP 741 651 Jesenica-Ložec v dolžini 400 m in JP 741 651 Stopnica-Grabe v dolžini 574 m. Modernizacija navedenih

odsekov cest je predvsem velika pridobitev za uporabnike teh cest, ker se bo s tem bistveno izboljšala dostopnost do njihovih domačij. Izvajalec del podjetje EM-GRAD d.o.o. iz Hajdine, ki je bilo izbrano na javnem razpisu kot najugodnejši ponudnik, je svoje delo opravilo

dobro in v dogovorjenem roku. Vrednost rekonstrukcije občinske ceste JP 741211 Jesenica-Ložec znaša skupaj z DDV 59.570 EUR, vrednost rekonstrukcije občinske ceste JP 741 651 Stopnica-Grabe pa 88.356 EUR.

Do konca leta 2012 sprejet občinski prostorski načrt

V poletnih mesecih se je pričela izvedba investicije »Izgradnja mostu čez potok Rogatnica«. Investitor projekta »Izgradnja mostu čez potok Rogatnica« je Direkcija R Slovenije za ceste. Predvideno je, da bodo

dela, ki obsegajo izgradnjo novega mostu, pločnika in javne razsvetljave, zaključena do konca decembra 2012. V okolici mostu bo urejena tudi struga potoka Rogatnica. Z izgradnjo novega mostu čez

potok Rogatnica se bo bistveno izboljšala prometna varnost na tem delu regionalne ceste R-3, odsek 6260 Kozminci-Žetale-Rogatec.

Popis škode po suši 2012

Na podlagi sklepa Uprave za zaščito in reševanje je Občina Žetale pristopila k popisu škode na kmetijskih kulturah. Prijavo škode je na Občino Žetale podalo 88 lastnikov oz. najemnikov zemljišč. Iz prijav popisa škode po suši je razvidno, da je največja škoda

nastala na travinju. Prijavljena škoda po suši znaša . Prijave škode je pregledala in podpisala Komisija za oceno škode od elementarnih nesreč v Občini Žetale, zatem so bili podatki o prijavljeni škodi vnešeni v program AJDA. Prijavljena škoda po suši v letu 2012 v Občini Žetale

86.424 EUR. Glede na to, da so bile po suši na območju Slovenije velike poplave in naredile velikansko škodo na zemljiščih, objektih, gospodarski infrastrukturi in drugje, je vprašanje, ali bo nastala škoda po suši sploh upoštevana.

Jože KRIVEC

SPOROČILO V STEKLENICI

Spoštovani,
Katedra za družinsko medicino Medicinske fakultete v Ljubljani že več let izvaja projekt SPOROČILO V STEKLENICI, katerega namen je zmanjševanje škode zaradi pitja alkohola. V okviru projekta smo oblikovali tudi spletno stran www.nalijem.si, na kateri je poleg številnih informacij o alkoholu tudi anonimni vprašalnik za samooceno pitja alkohola.

Danes vam pišemo v želji, da v vaši naslednji številki časopisa brezplačno objavite kratek oglas, ki bi lahko spodbudil vaše bralce, da bi obiskali našo spletno stran www.nalijem.si, pridobili zanimive informacije in morda izpolnili anonimni vprašalnik.

Z vprašalnikom želimo spodbuditi razmišljanje o pitju alkohola in njegovih posledicah. Slovenija je glede porabe alkohola na najvišjih mestih v Evropi, zato bi lahko objava naše spletne strani v vašem časopisu prinesla za marsikoga nove, manj škodljive odločitve o pitju alkohola.

Prosimo, da se nam pridružite v aktivnostih, da bi zmanjšali škodo, ki jo povzroča pitje, ki presega meje manj tveganega pitja.

Dodatne informacije lahko dobite pri raziskovalki Renati Ceglar (renata_ceglar@yahoo.com; 030 243 959) ali pri prim.prof.dr. Marku Kolšku (marko.kolsek@mf.uni-lj.si; 01 438 69 15).

Za sodelovanje se vam najlepše zahvaljujemo.

Katedra za družinsko medicino Medicinske fakultete v Ljubljani že več let izvaja projekt SPOROČILO V STEKLENICI, katerega namen je zmanjševanje škode zaradi pitja alkohola.

Obiščite spletno stran projekta: www.NALIJEM.SI, kjer lahko pridobite precej informacij, hkrati pa lahko izpolnite anonimni vprašalnik, ki vam omogoča, da samo v 5 minutah sami ocenite svoje pitje alkohola. Na koncu dobite povratno sporočilo.

Torej: obiščite spletno stran www.nalijem.si in izpolnite anonimni vprašalnik.

Hvala!

DEJAVNOST RDEČEGA KRIŽA V JESENSKEM ČASU

DEJAVNOSTI RDEČEGA KRIŽA V JESENSKEM ČASU Z besedami in fotografijami predstavljamo nekaj utrinkov našega dela. V ustvarjalnih delavnicah so ob večerih nastajali izdelki, ki so bili nato predstavljeni na prodajni razstavi. Letošnji izdelki so bili razstavljeni na novi stojnici, ki jo je za našo organizacijo izdelal Jure Železnik, za kar se mu iskreno zahvaljujemo. Prav tako se

iskreno zahvaljujemo družinama Mikolič in Medved, ki sta darovali les za stojnico. S prodajno razstavo smo zbrali sredstva, da bomo v prihajajočih prazničnih dneh pripravili darila za občane, starejše nad 80 let. Obiskali in obdarili pa bomo tudi naše krajanke, ki jesen življenja preživljajo v domovih upokojencev. Vsakega takšnega obiska so zelo veseli. Na fotografiji je naša krajanka Katja Valant, ki smo jo obiskali pred velikonočnimi prazniki.

Oktobra smo skupaj s Strojnim krožkom Žetalec izvedli krvodajalsko akcijo. Boštjan je dobro prestopal darovanje krvi. Vabimo vas, da se krvodajalskih akcij v čim večjem številu udeležimo tudi v prihodnjem letu. Trideset krajanov se je tudi udeležilo preventivnega laboratorijskega pregleda krvi. Bodoča zdravnica Mateja je izmerila krvni pritisk najstarejšemu moškemu občanu – gospodu Avgustu Bedeniku.

OB PRIHAJAJOČIH PRAZNIKI VAM ŽELIMO: NAJ ČAS NIKOLI NE MINEVA TAKO HITRO, DA NE BI POMISLILI NA PRIJATELJE, SE NASMEHNILI, SPOMNILI IN OBČUTILI LEPOTO TEGA, DA IMAMO DRUG DRUGEGA. NAJ VAS PRAZNIČNI MIR, VESELJE, PREDVSEM PA ZDRAVJE SPREMLJAJO VSE PRIHODNJE LETO...

PRIPRAVILA: IRENA VODUŠEK

TD ŽETALE NOVEMU LETU NAPROTI!

Čeprav so v Halozah nastopili krajši in bolj mrzli dnevi, je bilo jesensko dogajanje v Turističnem društvu Žetale prav pestro in veselo. TD Žetale je v okviru Praznika občine Žetale in tradicionalnega Kostanjevega piknika v Žetalah organiziralo fotografski natečaj z naslovom Kostanj je ... Organizatorji so deset dni sprejemali fotografije kostanjev, kasneje pa izvedli glasovanje s pomočjo Facebook-a. Prve 3 fotografije, ki so zbrale največ všečkov, so bile nagrajene na osrednji prireditvi v petek, 20. oktobra, in razstavljene v prostorih Osnovne šole Žetale dan kasneje. Na razstavi ob občinskem prazniku so razstavili še utrinke s svojih popotovanj, izdelke z ustvarjalnih delavnic, ki so jih pripravili za najmlajše in se spomnili na pokojnega Stanka Skledarja, častnega člana in dolgoletnega predsednika društva.

Zadnje dni oktobra je skupina mladih sodelovala v vseslovenskem projektu 72 ur – brez kompromisa. Približno dvajset prostovoljcev se je zbralo v Vukovi domačiji, kjer so tri dni intenzivno delali na zadani nalogi. Vse do pričetka projekta niso vedeli, s kakšnim izzivom se bodo soočili, kar je zahtevalo temeljito pripravljenost in takojšnjo akcijo. Koordinatorji projekta so ekipi zadali nalogo, kjer so oživljali Vukovo domačijo v Žetalah in ustvarjali njeno zgodbo. Namen je bil, da nekdanjemu haloškemu vikendu vnesejo skrivnostnost in ga naredijo bolj privlačnega za obiskovalce. »Po intenzivni možganski nevihti smo izoblikovali dokončen koncept. Ustvarili smo zgodbo o Vukovi domačiji, v kateri se prepletata sedanost in preteklost. Na podlagi zastavljenega scenarija smo v času projekta posneli tudi video,« je povedala pobudnica tridnevne akcije Sabina Intiher. Video je sedaj namenjen vsem obiskovalcem Vukove domačije, saj prikazuje Žetale in ključne znamenitosti. V okviru projekta so napisali tudi slovar v žetalskem narečnem jeziku in realizirali idejo o »Vukovem šnopsu«, ki je sedaj na voljo vsem obiskovalcem domačije. »Mladi smo ponovno pokazali svojo aktivnost in participacijo. Za vsakega izmed nas je bila

to zagotovo izjemna izkušnja, saj je lahko vsak prispeval svoje ideje in se naučil nekaj novega,« še dodaja Sabina.

Društvo se je s svojim delom predstavilo tudi na projektu Vključenost preko prostovoljskih organizacij v okviru programa Europe for Citizens, katerega nosilec je Občina Videm, partner pa čezmejna hrvaška Općina Bednja. Delavnica, na kateri so se predstavili različni evropski programi in možnosti obsežnejšega sodelovanja, je bila namenjena društvom z obeh strani meje. Roman Medved, ki se je srečanja udeležil v imenu TD Žetale, pravi: »Naše društvo je glede na pretekle izkušnje dober poznavalec podobnih projektov, na srečanju pa smo spoznali še aktivnosti sosednjih občin in društev ter zasnovali ideje za prihodnje čezmejno sodelovanje, ki je gotovo zanimivo z vidika povezovanja Haloz in Zagorja. Verjamem, da bo prvi tak čezmejni projekt zelo kmalu zaživel preko pobude našega društva.« V Medvodah pa je potekalo še eno srečanje turističnih društev, kjer je bil predstavljen nov zakon o pospeševanju razvoja turizma in debata o nadaljnjem razvoju Turistične zveze Slovenije, ki je dogodek organizirala. Dogodka sta se udeležila predsednica in podpredsednik društva, Darko Medved.

Ob srečanjih in prireditvah, ki so zapolnjevale urnik društva v preteklem mesecu, pa še vedno živijo mednarodna sodelovanja. V decembru se na EVS prostovoljstvo na Nizozemsko, v kraj Lelystad, odpravlja Andrej Hajšek. Kot pravi, že nabavlja stvari, ki jih bo

potreboval na severu, a ga pred odhodom čaka še zagovor diplomske naloge iz lesarstva in kratek govor za sprejem na Univerzi v Ljubljani, ker ga je študijska komisija Biotehnične fakultete izbrala za Prešernovega nagrajenca za diplomsko nalogo iz gozdarstva na temo pragozda na Donački gori. Nove izkušnje se veseli in verjame, da bo pridobil veliko znanja, saj bo delal v organizaciji, ki se ukvarja z restavriranjem starih lesenih ladij. »Upam, da v deželi neskončne ravnine Haloz ne bom preveč pogrešal,« pravi in se poln pričakovanj veseli odhoda. TD Žetale mu želi srečno pot in čim bolj pozitivno, izčrpno, učenja in novih poznanstev polno EVS prostovoljsko izkušnjo!

»Konec leta je obdobje, ko pogledamo nazaj v iztekajoče se leto in naredimo zaključek. Leto 2012 je bilo za Turistično društvo Žetale vsaj z nekaterih vidikov prelomno. Društvo je dobilo prenovljeno vodstvo, v avgustu pa smo se poslovili od dolgoletnega predsednika društva, g. Stanka Skledarja. A vseeno smem reči, da je bilo leto uspešno, izpeljali smo kar nekaj zastavljenih ciljev, tisti, ki jih še nismo, nas zagotovo čakajo v prihajajočem letu,« je strnila misli o iztekajočem se letu v društvu Nina Jazbec, predsednica Turističnega društva Žetale, ob tem pa vsem članom in bralcem Žetalskih novic zaželela obilo energije, idej, uspešnega sodelovanja in angažiranosti tudi v prihodnje.

Vida Božičko

13. občinske igre Občine Žetale

V sklopu programa prireditev ob 13. občinskem prazniku in 22. kostanjevem pikniku so bile tudi letos športne igre. Letos je organizacija le-teh pripadla Športnemu društvu Rim. V samem obsegu oz. številu disciplin se nismo odklanjali od preteklih let. Občani in občanke so se pomerili v namiznem tenisu, košarki (trojke), odbojki, streljanju z zračno puško, malem nogometu, vlečenju vrvi in šahu.

Za otvoritev smo v petek, 21.9.2012, ob 19.00 v telovadnici Osnovne šole Žetale priredili tekmovanje v namiznem tenisu. Glede na prijavljene tekmovalce smo izvedli dvoboje le v članski kategoriji. Po nekaj težkih in izenačenih igrah so prva tri mesta zasedli:

1. mesto: David Stres
2. mesto: Borut Železnik
3. mesto: Marko Vogrinc

V soboto, 22.9.2012, ob 13.00 je v telovadnici Osnovne šole Žetale potekalo tekmovanje v košarki (trojke). Po številu prijavljenih ekip in igralcev je bila to najmanj obiskana disciplina. Prijavili sta se dve ekipi, Krhiče in Varvasele. V edinem dvoboju so slavile slednje tako, da je bil končni vrstni red:

1. mesto: Varvasele
2. mesto: Krhiče

Glede na udeležbo košarkarjev smo bili malo zaskrbljeni, da ta disciplina v naši občini nima pripadnikov. Po kasnejši analizi se je ugotovilo, da je termin sovpadal s številnimi trgatvami grozdja in ena izmed zadnjih sončnih sobot je številne športnike zvalila v gorice.

Ob 15.00 je sledilo tekmovanje v odbojki. Glede na pretekla leta se je prijavilo manj ekip, predvidevamo, da zaradi enakega razloga kot pri košarki. Izmed štirih prijavljenih ekip: Marjetice, Menišci, Bratje in sestre in Krhiče smo po končanem tekmovanju dobili naslednji vrstni red:

1. mesto: Menišci
2. mesto: Bratje in sestre

3. mesto: Marjetice

Če je bil prvi del občinskih tekmovanj malo manj obiskan zaradi že omenjenih razlogov, lahko rečemo, da je t.i. »Super nedelja«, 30.9.2012, v športnem parku Rim uspela. Ob 10.00 smo začeli s streljanjem z zračno puško, dobili smo naslednji vrstni red:

1. mesto: Joža Polajžer
2. mesto: Matej Stojšek
3. mesto: Dušan Kodrič

Ob 12.00 je bil na sporedu mali nogomet za veterane nad 35 let. Bili smo priča večnemu derbiju med ekipama Žetale veterani in Strojni krožek Žetalanec. Zmagala je ekipa Žetale veterani.

1. mesto: Žetale veterani
  2. mesto: Strojni krožek Žetalanec
- Sledila je kategorija mladincev do 18 let. Končni vrstni red je bil naslednji:

1. mesto: Haloze boys
2. mesto: Cari
3. mesto: NK Žetale

Po mladinskih tekmah se je odvil mini turnir v malem nogometu v kategoriji članov. Gre za paradno kategorijo občinskih tekmovanj, o čemer priča tudi število ekip in sam pristop k tekmovanju. Tekme so potekale v športnem duhu z nekaj poškodbami, na koncu je sledila naslednja razvrstitev:

1. mesto: Menišci
2. mesto: NK Žetale
3. mesto: Nadole – Marija Ves

čepprav smo mislili, da je vrhunec občinskih iger s članskim turnirjem že za nami, pa moramo reči, da smo najbolj uživali pri disciplini vlečenje vrvi. Na začetku je bil problem pri sestavi ekip, ker so nekateri postali precej preračunljivi oz. je bilo začititi večjo intelektualno prisotnost v primerjavi s preteklimi leti glede posledic, ki jih ta disciplina lahko prinese. V društvu smo se odločili, da se prvim trem ekipam podelijo praktične nagrade in tako so se zbrale tri ekipe: Delavsko društvo hribovskih kmetij in podeželja,

Strojni krožek Žetalanec in ŠD Žetale. Po prvi tekmi je bilo jasno, na kakšnem nivoju se bo vse skupaj končalo. Pomerili sta se namreč ekipi Delavsko društvo in ŠD Žetale in v trenutku, ko smo dali znak za začetek, je »počila« vrv. Naj omenimo, da je bila to vrv, s katero se privezuje tovorne ladje v pristanišču. K sreči ni prišlo do večjih poškodb, ni pa manjkalo smeha in dobre volje v nadaljevanju, ki pa ga ne bi bilo, če nam OŠ Žetale ne bi odstopila njihove vrvi. Sledila je naslednja razvrstitev:

1. mesto: ŠD Žetale
  2. mesto: Delavsko društvo hribovskih kmetij in podeželja
  3. mesto: Strojni krožek Žetalanec
13. občinska tekmovanja smo zaključili s šahom. Turnir je potekal v nedeljo, 7.10.2012. Za razliko od prejšnjih let je tekmovanje potekalo le za učence Osnovne šole Žetale, in sicer v kategoriji od 1. do 5. razreda in kategoriji od 6. do 9. razreda. Končna razvrstitev je bila naslednja:

Učenci od 1. do 5. razreda

1. mesto: Jernej Kos
2. mesto: Nejc Butolen
3. mesto: Filip Potočnik

Učenci od 6. do 9. razreda

1. mesto: Tadej Kamenšek
2. mesto: Žan Polajžar
3. mesto: Žiga Polajžer

V Športnem društvu Rim zadnje občinske igre ocenjujemo kot solidne, saj je v drugih občinah z leti opaziti upad interesa za tovrstna tekmovanja. Skupaj smo podelili 28 odlikovanj, kar je v povprečju glede na pretekla leta uspešno. Zahvaljujemo se vsem, ki so kakorkoli pripomogli k sami organizaciji iger, še posebej g. Simonu Korezu za korektno vodeno podelitev priznanj v prireditvenem šotoru in Občini Žetale za finančna sredstva.

Lep športni pozdrav!

ŠD Rim

POTEP PO ZAGORJU

V letošnjem programu dela in aktivnosti Strojnega krožka Žetalanec se je kot zadnji potep znašla strokovna ekskurzija po Hrvaškem Zagorju.

Kljub slabi vremenski napovedi za tisti zadnji oktobrski vikend smo se dobre volje kot vedno z lepim rumenim avtobusom odpravili novim doživetjem na pot. Kot prva točka naših ogledov je bil na vrsti Zagreb, nam sicer po kilometrih bližnji kraj, a dokaj nepoznan.

Ogled smo začeli v katedrali, ki je bila vredna ogleda, za njo smo peš pohiteli na krožni ogled mesta, nekaj časa smo zapravili na trgu Bana Jelačića, ki ga Hrvati posebej slavijo in ima tukaj tudi svoj spomenik. Sledila je jutranja kavica v Mestni kavarni in seveda njihova specialiteta, zapečeni štrukelj. Okrepčani smo se sprehodili po glavni ulici Illici do spodnje postaje vzpenjače in se z njo popeljali v Gornji grad, ki je najstarejši del mesta. Od tam smo si ogledali Zagreb z višine, se sprehodili med starimi, lepo obnovljenimi stavbami in zgradbo Sabora, kjer hrvaški politiki kupčkajo z usodo svojih državljanov. Na Markovem trgu smo se ustavili pred cerkvijo in vodnik nam je pokazal, kje je bil postavljen prestol, na katerem so kronali Matijo Gubca.

Kot veste, krona ni bila iz zlata, a je žarela kot zlato. Zadnji del ogleda mesta je bil namenjen mestni tržnici Dolac. Kar verjeti nismo mogli, koliko ljudi se obrne tam, kljub velikosti zunanjsega in notranjega dela. No, kupovali res nismo veliko, a doživeti utrip te tržnice je nekaj posebnega.

Bilo je že pozno popoldne, v želodčkih se je slišalo, da nekaj manjka in prav je prišla pokušina piva v zasebni pivovarni v Zagrebu, zraven pa dobro kosilo. Zatem smo si ogledali proizvodnjo in tudi tam je bilo vredno poskusiti še en vrček dobrega piva. Dobro okrepčani smo se zapeljali še v Samobor. Ker je bilo že pozno, smo naredili samo krožno vožnjo, si na bližnjem postajališču privoščili še nekaj sladkih dobrot s kavico in dodatkom iz prtljažnika, ker pa je začelo deževati, smo se kar hitro pobrali v hotel na Jankomiru, kjer smo se osvežili, malce odpočili in prišel je čas večerje, kjer so

nam obljubili tudi glasbo. In, res po večerji smo videli, da se za nastop pripravljata dva mlada fanta s harmoniko in kitaro, malo smo jih opazovali od strani in se spraševali, ali bo kaj. Ko sta spila pol litrčka, sta se opogumila in nas kar hitro spravila na plesišče, ker ni bilo veliko časa do enajste ure, ko naj bi v hotelu postalo malo tišje, saj nekateri gostje radi počivajo.

A imeli smo srečo, prav to noč se je ura prestavila za uro nazaj in smo vsi, tudi zaposleni, ob desetih zavrteli kazalce nazaj in pridobili še dodatno uro, ker je bila družba odlična, muzikanta pa tudi, saj smo na koncu ugotovili, da znata besedila in dobro zapeti več slovenskih kot mi.

Noč je bila kratka, pa ne zaradi nas, ampak zaradi sporočil iz domačih krajev, da je težek sneg povzročil kar precej težav, od podrtega drevja do električnega mrka, a smo vsi hitro dali domov prava navodila in naša ekskurzija se je nadaljevala po programu. Po zajtrku smo se odpravili nazaj proti Samoboru, kjer smo na bližnjem hribu obiskali manjšega vinogradnika, ki nam je predstavil svojo dejavnost. Poskusili smo nekaj vzorčkov vin in že smo bili za petje in prvo kepanje v tej zimi. Sledila je pot proti Krapini, kjer smo se spotoma zapeljali še na en hrib kot v naših Halozah, imenovan Vuglec breg. Gospodar nam je pokazal svoje posestvo, na katerem je nekaj hiš, ki služijo kot apartmaji, predstavil nam je tudi svojo dejavnost turizma in sledil je še lep del ekskurzije, ki ga imenujemo kosilo. Ker je že kar dobro snežilo, smo malo pohiteli, saj Jani ni imel verig na avtobusu, do doline, kjer smo po kratki vožnji do Krapine odšli pogledat, kako so živeli krapinski Neandertalci. Imeli smo kaj videti, saj je muzej popolnoma prenovljen, v njem pa tematsko predstavljen ves razvoj sveta in človeštva pisno, z maketami in avdiovizualno. Zares vredno ogleda, le časa si je treba vzeti več, kot smo ga imeli mi, saj je vreme nakazovalo, da bo noč zaprla še marsikatero cesto. Na zastoje smo naleteli že pred izvozom za Trakoščan, a po malo čakanja smo se že vozili po ovinkasti cesti proti dvorcu Trakoščan, kjer smo si ogledali sobane in zbirke, ki so na ogled. Nismo vedeli, da je tudi tu kaj videti, pa nam je tako blizu; ravno na letošnjem pohodu k sv. Avguštinu smo ga gledali, kako se bohota med gozdovi. Sledil je prehod meje, tokrat skozi Cvetlin, kjer ni bilo toliko prometa, le zasnežena cesta, žal pa nam je zaradi vremena odpadel zadnji del ekskurzije, ki naj bi bil za prisotne presenečenje: degustacija vin s prigrizkom in glasbo na vinogradništvu Vaupotič-Cestnik v Sedlašku, ki je, mi-

mogrede, naš član in smo bili povabljeni. Rana zima je naredila svoje, zasnežena cesta in polomljena drevje žal nista dopuščala, da bi varno opravili pot, zato bomo to točko opravili kdaj drugič. Po dveh prijetnih dnevih smo si zaželeli lahko noč in snidenje na naših poteh v letu 2013. Potniki, ki so ostali na avtobusu v smeri

Pridne vasi, pa so doživeli še malo adrenalina, saj je bilo treba vso pot otepati drevje, da je avtobus pripeljal do Nadol, še vodnik Sašo, ki je oba dneva stresal šale iz rokava in skrbel za smeh, je obnemel, ravnincem pride v naših bregih strah v kosti; da pa je bila mera polna, so jih v Majšperku čakale še poplavljenе ceste. A preživeli smo vse in bomo še veliko. 3. aprila naslednje leto ste vsi, ne samo člani krožka, povabljeni na pot, tokrat v Francijo, kjer bomo za en dan tudi romarji v Lurdu.

Izidor

KORAK ZA KORAKOM

Bliža se nam novo leto. To je čas, ko premišljujemo, kaj smo v preteklem letu postorili, kje vse smo bili, in že počasi kujemo nove načrte za prihodnje leto. In kaj lahko pričakujemo, ko se prihodnost zdi negotova. Kriza še zmeraj ne pojenja, ljudje imajo vsega dovolj, protestirajo po celi Sloveniji, želijo si pravno in socialno državo, dovolj imajo politikov, ki so izgubili občutek za ljudi in gledajo samo na svoje koristi. Nezaposlenost ljudi narašča, nezadovoljstvo je vse večje.

Pa vendar, ko gre človek v prijetni družbi v hribe, nekako pozabi na vse tegobe in uživa v prelepi naravi in prekrasnem razgledu do koder seže oko, občuti osobno zadovoljstvo z vsakim osvojenim vrhom in ga deli z ostalimi. V hribih smo vsi enaki in tam je človek samo človek. Prav zato smo v Planinskem društvu Žetale trdno odločeni, da bomo še bolj stopili skupaj in korak za korakom osvajali nove vrhove, izpolnjevali zastavljene cilje ter tako krepili prijateljstvo, medsebojno povezanost, podporo in občutek, da v teh težkih časih nismo sami. Boljši časi bodo prišli in dočakali jih bomo skupaj.

V tem jesenskem času smo se odpravili na Snežnik, s 1796m višine najvišji vrh v goriško notranjskem in snežniškem hribovju. Z njega je lep razgled po večjem delu Slovenije in bližnje Hrvaške. Ob lepem vremenu tako vidimo najvišje vrhove Gorskega Kotarja in Istre, kjer izstopajo Risnjak, Snježnik in Učka. Na slovensko stran pa prek prostranih gozdov Notranjske vidimo tudi najvišje vrhove Julijskih Alp, Kamniško Savinjskih Alp in Karavank. Tako je tudi bilo videti, ko smo se vzpen-

jali proti vrhu, oblaki so se trgali in odpirali so se prelepi razgledi. Padale so stave, katera gora je Triglav in na vrhu smo kasneje preverili, kdo ima prav. Na vrhu seveda ni šlo brez vetra, ki je nekako stalno prisoten v tem delu Slovenije.

Nazaj grede smo se odločili obiskati Park vojaške zgodovine v Pivki. In imeli smo kaj videti. Orožje in uniforme iz prve in druge svetovne vojne. Topove, tanke, največja znamenitost je gotovo podmornica, na ogled imajo celo helikopter. Dobili smo občutek, kako mogočna je bila armada nekdanje Jugoslavije in kakšno ustvarjalnost ima človek pri izdelovanju teh peklenskih strojev. Vsekakor je bil obisk muzeja poučen in priporočam bralkam ter bralcem Žetalskih novic, da si ga ogledajo, če bodo šli mimo. Muzej smo zapustili z mislijo, da naj ti peklenski stroji kar ostanejo v muzejih.

V okviru občinskega praznika v Žetalah se je planinsko društvo na povabilo OŠ Žetale ob 200-letnici šolstva v Žetalah udeležilo pohoda po gozdni učni poti do Debele bukve. Na pohod smo se podali skupaj z učenci, starši in učitelji. Pot ima 12 kontrolnih točk in pri vsaki so nam učenci predstavili živali, rastline ter delo v gozdu nekoč in danes. Pohod je bil zelo poučen in ob tej priložnosti bi se rad zahvalil vodstvu OŠ Žetale za povabilo. Kot nekakšen vsakoletni zaključek leta nas čaka še tradicionalni Štefanov pohod na Donačko goro z izhodiščem pri OŠ Žetale; povabil bi vse občanke in občane, da se nam pridružijo.

Zaključil bi z mislijo našega slavnega plezalca, gorskega reševalca in alpinista Tomaža Humarja: „Ni nemogočih poti“, ki nas navdaja z optimizmom in odpira kljub vsemu svetel pogled v prihodnost.

Jože Kamenšek-Jos.

JESENSKI ČAS

Za lažji uvod preberimo naslednje reklo:
»Grudna mraz in sneg, žita dosti prek in prek.«

In še ta:

»Če na Štefanje burja buči,
trta v prihodnje nič kaj ne obrodi.«

Za nami je 31 dni vinotoka, za članice Društva podeželskih žena Žetale uspešen čas, saj smo svojo misel postavile na razstavne mize in na ogled je bila bogata kulinarika: Koruzne jedi nekoč in danes na Žetalskem. Mnogo ljudi se je sprehodilo ob mizah in slišala se je beseda ene opazovalke: »O, tako jed si bom v prihodnje skuhala tudi jaz.«

Že zdavnaj je minil tisti čas, ko smo po vaseh otepali, tako so včasih rekli, koruzne jedi iz dneva v dan. Danes je drugače, a se vseeno vračajo tisti časi, ko rečemo: »Kuhajmo tako, kot smo nekoč.«

Hitro je minil listopad, a še prej nas spomin popelje v zadnjo oktobrsko soboto, ko se je 20 članic našega društva odpravilo na poldnevni izlet proti Podlehniku, do lovskega doma, kjer urejajo članice Društva podeželskih žena Podlehniki zeliščni vrt in so ponosne na proizvodnjo. Lepo so sprejele naše članice in jih tudi pogostile. Vožnjo so nadaljevale do Svete trojice, sprejel jih je pater Martin in jim razkazal cerkev. Nadaljevale so do viničarije in sodobno urejene brunarice na Gorci. Poslopje je last Turističnega društva Podlehniki. Sprejela jih je članica društva, gospa Zdenka Golob, ki jim je z lepo besedo opisala ta objekt in kraj. Peljale so se v Ptuj, se ustavile v pivovarni Skok in se seznanile s proizvodnjo piva. V restavraciji Gastro so posedele in se družile ob okusnem kosilu. Nebo se je pripravljalo na prvo sneženje, dan se je nagibal k večeru in naše članice so zadovoljno prispele domov.

Ob torkih je zanimivo v šolski telovadnici, ker se družimo, z igrali in raznimi športnimi rekviziti razgibavamo telo, se pogovarjamo, smejemo in vedno

rečemo: »Bil je torek in kmalu bo naslednji.«

Predsednica društva, gospa Bernarda, je poskrbela, da je 16. listopada potekalo poučno strokovno predavanje na temo Zdravo srce, Rešimo človeško življenje v kulturni dvorani, predaval je dr. Marko Bombek.

Tretji četrtek v mesecu novembru so se zbrale predsednice društev podeželskih žena PTUJSKEGA OBMOČJA na tradicionalnem srečanju društev v Trnovski vasi. Gostiteljice so jim razkazale njihov kraj. Ob pogostitvi so si izmenjale misli, ki povezujejo društva in si zaželele uspešno sodelovanje.

22. novembra so se nekatere naše članice družile v klubski sobi, našivavale prtičke, si poiskale vzorce za našivavanje ob krajšanju zimskih večerov. Poklepetale so tudi s svetovalko za dom in družino s Ptuja, gospo Slavico Strelec.

Zanimiv je bil kulinarični tečaj prvega grudna v Žetalah 24 na temo Perutnina v kuharstvu, tečaj je vodil gospod Vlado Pignar. V dveh urah so se članice naučile marsikaj zanimivega s področja Perutnina v kulinariki. Tečaja se je udeležilo 18 članic.

Ob aktivnostih, ki jih organizira društvo, so hitro minili adventni večeri, dogorela je zadnja svečka na venčkih, zadišalo je po piškotih in sladki orehovi potici; vse je rezultat marljivih gospodinj našega kraja.

Tihi družinski večer, BLAGOSLOVLJEN BOŽIČ, uspešen korak v leto 2013 Vam želimo članice Društva podeželskih žena Žetale.

Mnogo dobrot naj zadiši po vaših domovih, pisna beseda Žetalskih novic vam naj bistri razmišljanje in nasvidenje z novim prispevkom v naslednji številki Žetalskih novic.

Za društvo, M.K.

USPOSABLJANJE IN PRIKAZ O PREDELAVI SVINJSKEGA MESA

Zima trka na vrata, prišel je čas, ko se v haloških krajih delo ustavi in napoči čas za dobre koline. In te smo v Delavskem društvu hribovskih kmetij in podeželja želeli prikazati svojim članom. Dobili smo se v nedeljo, 9.12.2012, zjutraj smo se zbrali na kmetiji pri Francu Cepu v Kočicah. V goste smo povabili priznanega predavatelja in mesarja, g. Stanka Cartla. Zbralo se je kar lepo število članov. V prvem delu nam je g. Stanko predstavil teoretični del, uspešne koline od zakola do izdelave končnih izdelkov. Po približno dveh urah predavanja smo prešli v praktični prikaz dela, pri čemer smo uporabili polovico svinje. Prvi del je bil namenjen kvalitetnemu razrezu in delitvi mesa. Nato je bilo prikazano, katero meso je najbolj primerno za pečenke, pečenice, kranjsko klobaso, salamo in bunko. Moram priznati, da je šlo g. Stanku delo ob začudenju vseh prisotnih zelo gladko od rok. V zelo kratkem času so bili kosi mesa pripravljeni za predelavo.

Sledila je priprava mesa za pečenice, kranjske klobase in salame. Ko so bile zmesi pripravljene, se je naš mentor najprej posvetil pečenicam, nato krajnski klobasi, oboje je na koncu lepo izgledalo. Vsi smo si pozorno ogledali pripravo dobre salame, ker nas je to najbolj zanimalo, tu je bilo tudi največ vprašanj. Dan se je že zelo prevesil v popoldan, ko je g. Stanko končal z delom. Nato je sledila pokušina vseh izdelkov, ki so bili deležni pohvale. Zraven se je prilegla še haloška kapljica in druženje se je zavleklo pozno v noč.

Še enkrat se želimo v imenu društva g. Stanku Cartlu zahvaliti za prikaz in trud ter njegove vrline, ki jih je prikazal. Vsi, ki so bili prisotni, so lahko bili zelo zadovoljni, in upam, da so odnesli veliko znanja, ki jim bo prišlo prav za še boljše koline.

Zapisal: Jože C.

SLOVO

V kleti se zbrali smo,
da vam zapojemo
to pesem v slovo.

Tudi jaz bi bil k vam prišet',
pa še nimam dosti let,
le eno vam želim zapet'.

Saj ribicam dobro gre,
ki žeje ne trpe,
ki pijejo vodo,
nič ne zapravijo.

Ali kaj pa človek ti,
te nič ne veseli,
saj vedno ljubi Bog zate skrbi.

Tud' trte se solzijo,
če vince rodit' želijo,
naj tud' človek se poti,
če vince pit' želi.

Bo prišla grenka smrt,
moj hramek bo zaprt,
ne bom več vinca pil,
bom v črni zemlji gnil.

Bo prišel sodni dan
in jaz bom zakopan
pri vaški cerkvi,
v hladni zemljici,
pri vaški cerkvi,
v hladni zemljici,
tamkaj, tamkaj si bom srce
hladil.

Priredil Stanko Vogrinc

DELAVSKO DRUŠTVO HRIBOVSKIH
KMETIJ IN PODEŽELJA ŽELI VSEM
VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN
SREČNO NOVO LETO.

ADEVENT 2012 V ŽUPNIJI ŽETALE

Narava se je odela v lepo belo obleko, mraz nas opominja, da smo stopili v zimski čas. Bližamo se koncu koledarskega leta, v Cerkvi smo s prvo adventno nedeljo vstopili v novo cerkveno leto, pripravljamo se na najlepši cerkveni praznik BOŽIČ.

Otroci so v soboto, prvega decembra, v veroučni učilnici ob pomoči katehistinje Andreje izdelovali adventne venčke. Tako so spoznavali, kaj je pomen in simbolika venčka in ga sami ali ob pomoči drugih izdelali. Vse venčke so postavili na ogled v cerkev pred oltar, kjer jih je g. župnik Ciril na prvo adventno nedeljo blagoslovil. Po maši so otroci odnesli venčke na svoje domove, kjer prižigajo svečke in pričakujejo božični večer, ko jih bodo pospravili in namesto njih postavili jaslice.

Drugi december pa ni bil samo pričetek adventa, ampak je naše otroke v župnijski cerkvi obiskal Miklavž. Za pričetek nas je z igranjem na harmoniko

razveselil Uroš Ber, zatem pa se je z igro o pričakovanju sv. Miklavža izkazala dramska skupina veroučencev devetega razreda. Zaigrali so prizor, kako so včasih v krogu družine otroci pričakovali prihod sv. Miklavža, mu pisali pismo in tudi molili, saj bi drugače kot poredni otroci dobili le šibo. Najmlajši so se najbolj

razveselili Miklavža, saj jim je razdelil darila in jih pohvalil, da so bili pridni, takšni naj tudi ostanejo.

Na Marijin praznik, 8. decembra, je minilo eno leto, odkar je po naši župniji romal Jezusov kip, zato je bila v podružnični cerkvi Marije Tolažnice slovesnost posvetitve družin in posameznikov Jezusovemu srcu. Kljub obilici snega in mrazu se nas je zbralo kar nekaj in počastilo Marijo in izročilo sebe in celo našo župnijo Jezusu v njegovo varstvo.

Sedaj je na romanje po družinah v naši župniji odšel kip Marijinega brezmadežnega srca, kdor bo želel, ga bo lahko sprejel na svoj dom, ob njem molil in se priporočil Mariji v njeno varstvo.

Kmalu bodo na adventnem venčku gorele vse štiri svečke, ki naznanjajo Jezusov prihod, po cerkvah bo zadonela znana Sveta noč, po domovih bodo zažarela božična drevesa, na svojih običajnih mestih bodo postavljene jaslice. Vzemimo si čas zase in svoje družine in preživimo skupne trenutke ob svojih najdražjih.

Leto, ki je pred nami, naj bo blagoslovljeno, naj bo leto miru in medsebojnega razumevanja. Želim, da bi bili vsi zdravi in da bi prejeli obilo Božje milosti, ki jo potrebujemo pri vsakodnevem delu.

S.G.

ČAS BEŽI, BEŽI.....

Za nami je dolgo in vroče poletje, ki nam bo ostalo v spominu po izjemni suši, ki je močno prizadela hribovita območja Haloz in okolice. Uničila je predvsem njivske pridelke, travnike, pašnike in vinograde. Najbolj so bili prizadeti travniki, ki so bili pravkar pokošeni in jim je pasja vročina onemogočila nadaljnjo rast. Zaradi tega so bile hribovite domačije prisiljene prodati že tako zdesetkano število živine. še hujše pa je bilo pomanjkanje vode, saj so domala presušili tudi stoletni izviri in se upravičeno vprašujemo, kaj bi bilo, če ne bi bilo vodovoda, ki ga napaja reka Drava. Tisti, ki smo delali na krajevnem vodovodu, se tega trenutka bridko zavedamo. Če se vrnem malo nazaj, prave jeseni skoraj ni bilo, saj se je poletje skoraj čez noč spremenilo v zimo. Kar stožilo se mi je po toplih jesenskih večerih, ko je pihal rahel vetrič in odnašal šumeče listje z dreves. Zamrlo je tudi glasno kramljanje in petje kožuhačev, pa obrezovanje korenja, repe itd. Pa obiranje jabolk, saj je zadruga odkupila domala vse pridelke. Večer za večerom smo vrteli kolesa sadnih mlinov, preša je ječala vso noč, čula se je lepa pesem fantov, ki so šli vasovat, čeprav utrujeni od celodnevne dela in pomanjkanja hrane, pa vendar je bilo lepo in veselo.

Za nami je tudi Praznik občine Žetale in Kostanjev piknik. Kot vedno smo tudi letos dostojno proslavili ta praznik. Vsa društva v kraju so se potrudila in po svojih močeh prispevala k prijetnemu vzdušju praznovanja. Tudi upokojenci smo se potrudili in po svojih skromnih močeh pripravili razstavo približno tako, kot so delali naši predniki. Naše članice so se potrudile in s svojimi spretnimi, čeprav malo utrujenimi rokami pripravile prvovrstne izdelke, s katerimi so okrasile naš razstavni kotiček. Veliko truda in dobre volje so vložile v pripravo drobnega peciva, ki ga je bilo dovolj za pokušino vse do konca razstave. Precej obiskovalcev so pritegnili naši zdravilni napitki, ki so bili s svojo zdravilno močjo na

voljo vsem, ki so to želeli. Tudi te so vestno pripravili naši člani.

Hladen in deževen dan vseh svetih ni zmotil obiska na pokopališčih. Spoštljivo do svojcev smo prižgali svečko in položili šopek rož. Ko tako stojimo ob grobu, smo v mislih pri naših najdražjih. Opazujem dežne kapljice, ki drsijo po dežniku in druga za drugo padajo ter se razlijejo na razmočenih tleh in se nikoli ne vrnejo. Ob tem me za trenutek prešine misel, ali ne bom morda tudi jaz čez leto dni ena od teh kapljic, ki pade za vedno.

Čas pa nezadržno teče in že je tu svet' Martin, katerega smo upokojenci tudi letos dostojno proslavili. Kot vedno smo se tudi letos zbrali na bližnji kmetiji, kjer so nas prijazno sprejeli in poskrbeli, da nismo bili niti lačni niti žejni. Hitro smo se ogreli in že so zadonele pesmi, ki so se vrstile pozno v noč, vmes pa smo se nasmejali duhovitim šalam. Ker pa brez Tončkove harmonike ne gre, je tudi tokrat poskrbel za plesalce in zvalil na ples skoraj vse prisotne. Tako se tudi starejši tu in tam malo poveseimo, da za trenutek pozabimo na vsakdanje težave in nevšečnosti, ki nas spremljajo na jesen življenja. S tem tudi zaključujem letošnje družabne aktivnosti. Te dni bodo naši člani obiskali tiste člane, ki se zaradi bolezni ne morejo udeleževati naših aktivnosti. Prinesli jim bodo skromno darilce in jim s stiskom roke ter z lepo besedo zaželeli vse najlepše, predvsem pa zdravja z željo, da bi se spet vrnili v naše vrste.

Ob koncu pa še božično in novoletno voščilo.

Vsem članom Društva upokojencev Žetale, kakor tudi vsem, ki boste prebirali te vrstice, v imenu upravnega odbora DU Žetale kakor tudi v svojem imenu želim veselo pričakovanje Kristusovega rojstva ter vse najlepše v novem letu 2013.

*Predsednik Društva upokojencev Žetale
Stanko Vogrinc*

ZIMA

Zima zopet je pri nas, spet je tu božični čas. Jaslice smo naredili, smo drevešček okrasili, dolina je odeta v sneg, bel je tudi vsaki breg.

Zvezdic dol nam milijon sveti, kar za božji lon, nekaj se jih je ujelo v smreko na sosednji jasi. Kakor drobne lučke mežikajo nam med vejevjem, čakajo na dobro jutro, da oblaček jih, meglice, spravi med sestrice.

če je dnevu sreča mila, je pregnana vsa sivina, sonce zlato nas obsveti, od strehe sveča obvisi, vzamemo sanke in smuči, da nas odjuga ne prehit.

Veronika Pulko

VOLITVE

Volitve smo imeli, smo gruntali in tuhtali, koga v parlament bi vzeli, so obljubljali in se bahali, kaj vse nam bodo dali, če zanje bomo glasovali.

Potisnili so nas v Evropo, baje smo si tako želeli, da nam bo lepše, smo verjeli, nič sejali, pa bi želi, seveda to tako ne gre, to že majhno dete ve.

So dobri naši poglavarji, ministri, svetniki, sleparji, včasih dolgi so jim prsti, želodce imajo velike vsi po vrsti, a ponosno moramo priznati, prijazna, lepa Slovenija je mati.

Veronika Pulko

SLAMNATI MOŽ

Živimo zimski čas, ki je primeren za domači praznik - koline ali fürež, lahko doživljamo družinske, osebne praznike, okrogle obletnice, pogremo, plešemo in se veselimo.

V Žetalah je lepa navada - jubilatko, jubilanta presenetimo s simbolnim predmetom, tako se sprehodimo skozi preživeti čas slavljenke, slavljenca.

Le kdo je praznoval okroglo obletnicov mesecu grudnu, za spomin so mu domači namenili moža, ki ga prikazuje fotografija. Iskrene čestitke!

NARAVA IMA SVOJE ZAKONE

Da, narava ima svoje zakone, tako pravi latinska modrost. škoda, ali pa: prav je tako. Si predstavljate, da bi lahko nekdo vplival na naravne zakone? To bi šele prineslo gorja svetu! Ta bi hotel dež, ker je pravkar posejal seme; drugi vroče sonce, da bo posušil seno; tretji sneg zaradi smučanja. Kdo ve, kaj bi želel četrti v istem trenutku.

V letošnjem prestopnem letu nam narava ni prizanašala. Poleti na srečo na žetalskem koncu res ni bilo večjih neurij. Suša pa je pokazala zobe, kot že dolgo ne. Bregovi so se bleščali v rjavih odtenkih. Suha trava je šumela pod bosimi stopali. Rastlinje je žalostno venelo. Poletje se je prevesilo v jesen, ki je končno prinesla dež. Predvsem travniki so spet ozeleleneli. Ob koncu oktobra pa spet nekaj nepričakovanega-Sneg. Listje še ni utegnilo odpasti, teža snega na drevju je bila prevelika in je lomila in podirala.

Leto se poslavlja, a vseeno ne vemo, kaj nas še lahko preseneti. Kljub škodi, ki so jo povzročile naravne neprilike, lahko rečemo: Hvala Bogu, saj še kar gre! Ubogi ljudje, ki so jih prizadele poplave, pa toča, potresi... Zima je prišla, upamo lahko le, da bo »normalna«, da ne bo zima v presežnikih.

Narava naj le dela po svojih zakonih, ljudje bi jo s svojimi zahtevami le še bolj zmedli...

M.S.

NADOLSKI TONEK

Nekoč sem v Žetalskih novicah omenil Nadolskega Toneka, pa tokrat nekaj več o njegovem življenju in delu.

Živel je v skromni hišici na vrhu Nadol. Pošteno in skromno, kot se je za tisti čas spodobilo. Bil je ljudski pripovednik in humorist. Ni mu bilo dano, da bi si ustvaril družino; morda se je ravno zaradi tega bolj posvetil svojemu poslanstvu. Kot vsi drugi je hodil opravljat sezonska dela na Dravsko polje, seveda, da si je prislužil živež. Ker je bil zvest in priden delavec, so ga povsod imeli radi, še posebej, ker je bil vedno nasmejan in pripravljen za šalo. Doma in sosedom je pomagal pri košnji in vseh ostalih kmečkih opravilih. Pri košnji se je rad pošalil, da on vedno naprej kosi. Kot humorista so ga vabili na razne domače slovesnosti, še posebej na gostijah je bil kot ceremonijant, skrbel je, da je vse teklo v redu. Ker so bile poroke ob ponedeljkih in je gostija pri premožnejših trajala vse tja o petka, je on skrbel za vse takratne običaje in svate s svojim humorjem ves čas držal pokonci. V sukniču je imel vedno zajeten zvezek, ki ga je imenoval »Bukvice«, v katerem je imel zapisano vse, kar je potreboval za gostijo in ostale slovesnosti. Čeprav je vedel cele »Bukvice« na pamet, je tu in tam na skrivaj pogledal vanje, včasih pa tudi kaj zanimivega dodal. Bila je navada, da so svatje ob polnoči šli spat, on pa je mižal samo z enim očesom. Sosedje so odšli domov, drugi so polegali na peči ali

ob njej, spet tretji so legli kar po tleh. Zgodilo se je, da je nekaterim zvezal obe nogi skupaj, spet drugemu je privezal nogo za stol ali klop, tako da je bilo drugi dan dovolj vzrokov za zbadanje in šale. Njegova skrb je tudi bila, da je zjutraj pred peto zbudil zaspane muzikante, da so zaigrali in zapeli jutranjico. In tako se je gostija nadaljevala.

Ker je bil dober govornik, so ga povsod prosili, da je spregovoril v slovo pokojnemu. To mu ni bilo težko, saj je poznal vse ljudi v bližnji in širši okolici. Vedno je rekel, da o pokojnih govorimo vse najlepše, če je pa bilo kaj narobe, pa moramo to pozabiti. Rad je uporabil besede »Odpusti nam, kakor tudi mi odpuščamo.« Svoj govor pa je po navadi zaključil z besedami »Prosimo vsemogočnega, da bi se njegovo izmučeno telo odpočilo v tistem Bogu, v katerega je veroval in mu z veseljem služil vse dni svojega življenja.«

Vabili so ga tudi na ostale domače slovesnosti in za vse priložnosti je imel pripravljen nagovor, s katerim je orisal pomen tistega praznovanja.

Bil je večer tudi raznih rokodelstev, rad se je pošalil, da je »taužentkincler«, saj je znal narediti in tudi popraviti vsa kmečka orodja, seveda lesena. Kadar je kakšni ženici prodal vile ali grablje, ji je zaželel srečo pri delu, nazadnje pa ji je rekel: »Pa da bi jih čim prej zlomili.« Pa se je neka ženska ojunačila in rekla: »Pa vi ste tako dober in ljubezniv, zakaj mi želite, da bi grablje čim prej

zlomila?« On pa ji je rekel: »Zato da bi vam čim prej druge prodal, kšeft je pač kšeft.« Znal je popraviti tudi čevlje, pa da mu »pošajdranih« čevljev ne bi nosili domov, je šel v »štiru« na dom. Pozno v noč je šival in zbijal čevlje, ki so bili iz doma krojene svinjske kože. Otroci so posedli okoli njega, on pa jim je pripovedoval razne dogodivščine, predvsem pa kako in kje straši. Seveda so ga poslušali z odprtimi očmi in usti, tako da niso opazili, ko jim je s »popom«, to je bilo čevljarsko lepilo, prilepil na krilce kos usnja ali podobno, spet drugim je oblek'co prilimal na stol ali klop. Še posebej so njegovo hudomušnost občudovala dekleta, ki jim je znal povedati nekoliko bolj zrele vice. Ob zimskih večerih je rad šel k sosedom luščit koruzo, fižol, pa tudi bučnice, katere si lahko na skrivaj tudi grickal, čeprav so govorili, da kdor je bučnice, dobi uši. Ampak tega se nismo mogli vzdržati, pa čeprav bi bili kar drugi dan polni uši.

Bil je tudi domači zdravilec, saj je prisegal, da raste za vsako bolezen zdravilna roža na domačem travniku ali pa pod vrhom Donačke gore. O tem pa morda kdaj drugič.

Te vrstice so nastale, ko sem v dolgih zimskih nočeh malo pobrskal po spominu, ko mi je oče pripovedoval o Nadolskem Toneku, ki je bil neke vrste posebnejš in je s svojo inteligenco nekoliko izstopal od drugih.

*Po ljudskem izročilu napisal
Stanko Vogrinc.*

UREDNIŠKI ODBOR

Člani Uredniškega odbora in odgovorna urednica smo veseli in zadovoljni, da spoštovane občanke – občani sodelujete z nami. Našo lepo slovensko pisno besedo oblikujete v članke in zgodbe. Celotne pesmi nastajajo, le včasih se rok dostave člankov malo zavleče, a če vas vzpodbujamo, vse oblikujemo pravočasno. V tej številki Žetalskih novic je potrebno posebej izpostaviti članek nekdanjega učitelja g. Avgusta Bedenika. Čvrstih 88 let mu dovoljuje, da je strnil v prijeten članek toliko lepih misli oz. pogledov v preteklost in sedanost. V eni izmed preteklih številčk je bilo zapisano nekaj korakov njegovega življenja in dodajmo še to: »Koliko lepih spominov, misli, nazornih, duhovitih besed je znal izraziti gospod Gustek, življenje ga je

zaznamovalo z neverjetno sposobnostjo podajanja zgodovinskih dogodkov. Kadarkoli se je pojavil v družbi, je bil poln domislic, humorja, v družbi je rad zapel, temu se reče, g. Gustek je človek bogate narave in vedrega duha.

Hvala za nazoren članek, če Vas bo spomin vznemirjal, napišite še kaj domiselnega za Žetalske novice!

Seveda velja zahvala vsem, ki sodelujete v našem občinskem glasilu s pisno besedo ali fotografijo, HVALA za sodelovanje, za prihodnost prijeto vabljeni.

Mnogo ustvarjalnih moči v letu 2013

Vam želimo člani Uredniškega odbora Žetalskih novic

M. K.

SPOMINI NA PRETEKLOST

Sredi neokrnjene narave z bujnimi gozdovi teče potok Rogatnica, čist kot studenčnica, poln rib in rakov. Prijazni ljudje so se trudili na majhnih njivicah in krčah pridelati čim več hrane.

V takem okolju sem pred 88 leti privekal na svet kot zadnji v družini z enajstimi otroki.

Kljub svoji enkratnosti so bile Žetale zakotna vas v Halozah. Takih je bilo kar nekaj bogu za hrbtom.

Vas je sicer premogla dva trgovca, ki sta bila tudi gostilničarja, eden izmed njiju je bil še mesar povrhu. Delali so tudi trije čevljarji, nekaj šivilj in krojačev ter kovač, ki je bil nujno potreben za okovanje vozov, popravilo orodja, plugov itd.

Spomnim se, da je bil kovač pravi mojster. Naredil si je tudi prvi motor v Žetalah. Na okvir kolesa je pritrdil posodo za bencin, glavne dele motorja kupil in vse skupaj sestavil tako, da se je lahko peljal v kovačnico, ki se je takrat nahajala na Paukonu. Motorno kolo je znal voziti samo on. Glede na pogoste okvare ga je tudi sam popravljaj.

Bil je tudi kakšen mizar, kot ekipa pa so delali tesarji. Z veliko žago so po trije delavci skupaj rezali "fosne" in s posebnimi sekirami (plamkače) obtesavali debla, da so dobili trame za gradnjo hiš in druge potrebe.

Vaščani so obdelovali zemljo še na primitiven način. Nekaj kmetov je imelo vole, vsi drugi pa so vpregali krave. Bile so prave živalske mučenice, če pomislimo na molžo, telitev, vleko in roje obadov poleti. Haloška zemlja je težka, v večini ilovnata. Spomnim se, da so bile po oranju grude zemlje debele kot buče. Drobili so jih ponoči ob mesečini s težkimi macolami in tako pripravili njivo za setev. Pri tem delu je bilo seveda tudi veliko zabave in smeha. Sosedje so pomagali drug drugemu.

Samooskrba je bila zelo visoka, saj so kmetje skoraj vso hrano pridelali doma. Kupovali so predvsem petrolej, sladkor, belo moko, tekstilne izdelke in gumijaste škornje (batarje). Če je bila letina slaba, so jabolka, vino, žganje, kostonje, jabolčnik vozili na polje v zameno za žito in krompir. Ko se je začela mlačev žita, so tudi iz Žetal odhajali na polje močni fantje s cepci. Mlatili so po snopih žita, da se je zrnje ločilo od slame. Ostali so tam do dva tedna. Za plačilo so dobili pšenico, koruzo ali krompir. Matere so morale zelo skrbno gospodariti, če so hotele, da se je družina skromno preživela. Kruh se je pri mnogih hišah zaklepal, številni pa so pasli tudi lakoto.

Ženske iz Žetal so hodile na "tabrhe". To je bilo plačano delo pri večjih kmetih. Denar so zaslužile tudi z nabiranjem borovnic, gob, malin (cevijek) in jagod, kar je bilo garaško delo. Že kmalu po polnoči so odšle z lesenimi škafi do prostora, ki ga je bilo potrebno zasesti še pred svitom, sicer so se tam namestile druge. Polne škafe so na glavah nosile še dobro uro ali več do trgovine, ki je maline odkupovala. Cena je bila nizka, so pa denar dobile na roko takoj.

Hiše so bile pritlične, večinoma pokrite s slamo, nekatere so bile zgrajene iz lepo obtesanih brun. Našle so se tudi hiše, ki niso imele lesenih tal, ampak steptano ilovico. Ena družina je živela celo v zemljanki.

Poglejmo sedaj, kako je bilo z otroki. Družine so bile velike. Pet, šest otrok je bilo skoraj povsod, ponekod pa celo deset in več. Pouk v šoli se je začel tako kot danes v septembru. Dečki so bili oblečeni v trpežno blago, ki se je imenovalo "cajg". Bilo je rjavo sive barve, na kateri se ni tako hitro videla umazanija. Kratkih hlač ni imel nihče. Nekateri drobne glavice dečkov je pokrival prevelik klobuk, ki je bil očitno podedovan od starejših bratov. Precej jih je imelo tudi volnene kape. Deklice so bile oblečene kot njihove mame, tete in babice z ruto na glavi, imenovano "antvelo", zavezano pod brado. Po oblekah šolarjev si lahko takoj ugotovil, če so bili iz mesta ali vasi. Razlike so bile zelo očitne. Danes teh razlik ni več. V glavnem so vsi oblečeni po zadnji modi.

V šolo so prihajali peš, nekateri celo po pet kilometrov daleč. Samo ob najvišjem snegu ni bilo pouka. Pozimi so starši otrok z voli ali kravami po snegu vlekli debeli ploh in tako naredili zasilno pot, po kateri so odhajali v Žetale.

V poznem jesenskem in zimskem času so v razrede vstopali obuti, zaradi česar je bilo na tleh mnogo prahu od osušenega blata. Včasih že aprila, vedno pa od maja do pozne jeseni so otroci hodili bosí.

Na šolskem hodniku je visel precej velik zvonec, s katerim so odmerjali začetek in konec učne ure. V hudem mrazu je otroke zeblo tudi v razredu. Velike lončene peči bi morali kuriti noč in dan, pa učilnice še vedno ne bi bile tako tople, kot so današnje. Otroci so šolske potrebščine prinesli v nahrbtnikih z zapiranjem na vrčico, ki so bili precej drugačni od današnjih.

Glavni učni pripomoček v prvem in še nekaj časa v drugem razredu je bila tablica (uokvirjena črna ploščica) in posebno pisalo. Vse, kar si napisal ali narisal, si lahko z gobico tudi takoj izbrisal. Kmalu so začeli uporabljati zvezke, v katere so pisali s svinčniki. Ko je bila ura lepopisja, so v roke vzeli peresnike (kovinsko pero) in jih namakali v črnilo. Črnilniki so bili vdeleni že v mizico, da se črnilo ni moglo razliti. O malicah, ki bi jih otroci dobivali v šoli, ni bilo govora. Vesel je bil vsak, ki je imel v žepu kos kruha ali jabolko. Nemaalokrat je otrok od utrujenosti v šoli klecnil kar na klopi in zadremal. Nič čudnega, saj so mnogi še pred pričetkom pouka napasli živino in potem prehodili še dolgo pot do šole. Doma so bili vpeti v delo na kmetiji. Domače naloge so delali zvečer pri slabi svetlobi ob petrolejski svetilki.

V Žetalah je bila ekspozitura pošte brez telefona. Starejši žilav občan je tedensko dva do trikrat šel peš po pošto v Rogatec in jo potem raznosil po domovih. Sicer se je takrat v primerjavi z danes pisalo stokrat manj. Elektrike ni bilo.

Imeli smo žandarmerijsko postajo s štirimi orožniki, ki so lovili predvsem kurje tatove. Takrat se je reklo, da so

Žetale kazensko službeno mesto. Sem so prihajali učitelji, ki niso bili v pravi stranki, namreč tisti, ki je bila takrat na oblasti. Bili so pa srečni, saj so mnogi na službo čakali več let. Stanovanje so imeli v spodnji šoli, katere danes ni več. Na šoli je službovalo šest do osem učiteljev.

Prvi razred je običajno učila upraviteljeva žena. Upraviteljevo stanovanje se je nahajalo ob razredu, tako da je učiteljica odprla troje vrat in je lahko pričela s poukom. Ostali učitelji so imeli vsak po eno sobo, razen ene učiteljice, ki si je z družino zgradila lastno hišo. Ker so bili učitelji in učiteljice večinoma samski, so se hranili v gostilni. Mesečno enkrat je upravitelj sklical konferenco, na kateri je imel vedno drugi član kolektiva referat o vzgoji in izobraževanju. Pogovarjali so se še o vsem drugem, kot so proslave, delovne akcije, pogozdovanje, čiščenje in drugo. Na lastno pobudo so nekateri učitelji izven šolskega pouka učili dečke cepljenja sadnega drevja ali čebelarjenja. Dekleta so imela tudi kuharske in druge tečaje (pletenje in šivanje).

Fizično kaznovanje otrok v stari Jugoslaviji ni bilo prepovedano. Učenec je moral pošteno razjeziti učitelja, da ga je kaznoval. Kako, pa je bilo odvisno od teže greha in učiteljevega dobrega srca. Jerica Visenjak ti je samo navila ušesa, drugi pa so delili tudi packe na dlan ali na zadnjo plat ter zapirali po šoli. Slednjega so se največ posluževali. Noben učitelj pa ni kaznoval iz lastnega veselja, ampak šele po mnogih neuspešnih opominih učencu. Upravitelj je vodil odličen šolski pevski zbor, ki je nastopal celo v Ljubljani.

Ker so učitelji stanovali in živeli v vasi, so navezovali tudi pristne stike z vaščani. Nedeljske popoldneve so na povabilo domačinov posamezniki ali manjše skupine večkrat preživeli ob dobri jedi in obveznem obisku zidanice.

V Žetalah je služboval tudi kaplan Jože Lampret, ki je pogosto sodeloval z učiteljskim kolektivom (režiranje iger, predavanja s skioptičnimi slikami in tovariška druženja). Med NOB je bil verski referent 14. divizije. Po osvoboditvi, ko je umrl žetalski župnik, je imel kaplan Lampret govor na grobu in med drugim dejal, da je bil župnik velik humanist, ljudje pa so razumeli, da je bil velik komunist. Po pogrebu so zagotavljali, da to pa že ni bil.

Učitelji so se trudili, da bi učenci pridobili čim več znanja, saj je bilo prav to za revne Haloze zelo pomembno. Z učenci prvega razreda je bilo najtežje. V šolo so prišli z obzorjem, ki je segalo do ograje ali pašnika domačije. V šoli so prvič vzeli svinčnik v svoje roke. Vrtca ljudje niso pogrešali, ker so na mlajše pazili in se z njimi ukvarjali starejši bratci in sestrice. Mnogokrat je mati nesla dojenčka na njivo, mu pognila odejo na zemljo in dala kako igračko.

Povedati še moram, da so takrat kmečke matere dojenčke povijale tako trdno, da otrok ni mogel niti migniti z roko ali nogo. Če si povitega držal za noge, je bilo njegovo telo ravno kakor sveča.

V socialistični Jugoslaviji se je za šolo marsikaj premaknilo na boljše, vendar ne v prvih desetih letih. Takrat

je bilo treba popolnoma opustošeno državo najprej obnoviti. Tudi mladina se je pri tem zelo izkazala. Žetale so se počasi izmotavale iz izoliranosti. Vas je dobila redno avtobusno povezavo; sicer je prvič avtobus vozil že med okupacijo. Avtobusi so bili vedno nabito polni.

Dobili smo tudi asfaltne ceste (Majšperk, Rogatec, Ptuj). Ko so napeljali še elektriko, so ljudje zaživeli na novo. Petrolejke so nadomestile žarnice. Kupovali so se radio aparati, televizorji, električni aparati in tako naprej. Ljudje so množično gradili hiše. Prvi vodovod je bil lokalni, zgrajen samo za center in bližnjo okolico Žetal.

V šolah so poskrbeli za malice. Kronično pomanjkanje učiteljev se je končalo. Fizično kaznovanje učencev je bilo prepovedano. Po osamosvojitvi se je razvoj naše vasi hitro nadaljeval. Pravzaprav ne hitro, ampak skokovito.

Posebej se je to poznalo, ko se je tudi naša občina osamosvojila tako kot država, vendar brez tajkunov. Začele so se asfaltirati ceste do naših nekoč skoraj nedosegljivih zaselkov. Ni napredek, če ima vodovod samo nekaj hiš, ampak je, če ga ima vso območje Žetal. Gasilci imajo novi dom, najmodernejši novi avto in vso potrebno opremo. Najvažnejši so izurjeni in požrtvovalni gasilci.

Šole, kot je naša, ne najdete v bližini. Vsega ne bi našteval, vprašal pa bi se, kdo je pobudnik tega neslutene napredka. Mislim, da so to vsi vaščani, ki jih vodita vsakokratni občinski svet na čelu z županom; sedanji je bil izvoljen že tretjič. Zakaj? Ker vse obljube, ki jih daje, tudi uresničuje. Razen redkih izjem nam naši politiki prodajajo le meglo. Razveselila me je zadnja proslava ob 200-letnici šole v Žetalah. Zahvalil bi se vsem učiteljem za trud, ker dobro vem, koliko dela zahteva taka prireditve. Pristrčni so bili tudi otroci iz vrtca, ki so kot metuljčki na cvet prifrftali na oder in se radovedno ozirali na vse strani. Negovalke in vzgojiteljice je treba pohvaliti, saj so prikazale nastop najmlajših državljanov prvič v 200-letni zgodovini šolstva v Žetalah.

Napisal: B. V. A.

PRI GOSPODU STANKU

Oblačen zadnji torkov novembraški dopoldan mirno teče. Kuli, kos papirja in še kaj vzamem in po nekaj minutah pozdravim gospoda Stanka, ki živi 84. leto življenja na domačiji Jazbec. Po rodu je pravi Bizeljčan - Bizeljska vas ali Orešje, kjer je odraslo dvoje otrok. Mati je zgodaj umrla, oče se je znova poročil. Tako je gospod Stanko živel otroško življenje z dvema bratoma in dvema sestrama; enemu bratu je otroštvo vzela reka Sotla. Gospod Stanko je bil najmlajši otrok pri hiši in je še edini živeči otrok družine Jazbec.

Ko je človek v starejših letih, mu nekateri dogodki pridejo živo v spomin in tako se je gospod Stanko vživel v čas po 27. oktobru 1941, ko so Nemci izselili vso vas v nemško mesto Dresden. Stanku je bilo takrat 12 let in celih 46 mesecev je preživel v internaciji. Obsotelje je ostalo prazno do osvoboditve. Dva dni so v rojstnem kraju čakali na vlak in vožnja je trajala dva dni brez hrane. Ponoči so prispeli v kloster, kjer so jih prešteli, bilo jih je 900. Stankov oče je bil določen za »tolmača« eni skupini internirancev, saj je obvladal nemški jezik. Porazdelili so jih na delo: eni so šli na železnico, eni v kovačijo, ženske v hotele, nekateri so delali na polju. Otroci so obiskovali šolo, seveda je pouk potekal v nemškem jeziku. Dvakrat na dan so dobivali slabo hrano - krompir, kolerabo, kos kruha ob 10. in 16. uri. Bilo je strašno, otroci tako daleč od domačega kraja, a vseeno se je moralo tako živeti, srečni so bili zato, ker so bili vsi člani Jazbečeve družine skupaj. Ko so bili fantje stari 14 let, so morali delati v tovarni, nekaj internirancev so odselili v druge kraje. Njihova družina je ostala, preselili so jih v barake in

mama jim je kuhala. Gospod Stanko se je vozil s kolesom na delo v tovarno, kjer so izdelovali pohišstvo, delavnik je trajal 10 ur. Imeli so dobrega mojstra, Stanko se je hitro naučil delati in ob zaključku so mu celo podelili diplomo za uspešno delo. Preživljali so težke dneve, zatekli so se v bunker, ki je bil v gozdu in gledali, kako so v mestu padale bombe in vojaki; pokončali so jih Angleži. Slovence so zajeli, a niso izvajali prisile nad njimi, dali so jim jesti, dovolj je bilo belega kruha in konzerv. Nemci so kapitulirali, Angleži pa so poskrbeli, da so se po 14 dnevih čakanja vrnili v domovino. Vozili so se z vlakom v živinskih vagonih, vožnja je trajal tri tedne in prispeli so v Brežice. S tovornjaki so jih razvozili na domove, kjer je bilo vse prazno, izropano, vsi pa so bili napol bosí in nagi, saj so jim vso boljšo opremo vzeli v Radovljici. Gospod Stanko je bil star 16 let, oropan za lepo otroško življenje, a moral je začeti novo življenjsko pot. Hodil je na delo po vasi, pri 20 letih je moral za tri leta k vojakom v Srbijo. Po vrnitvi v domači kraj se je zaposlil na železnici v Dobovi za dve leti. Kot odrasel fant se je odločil za družinsko življenje, večkrat je prišel k polbratu na obisk v Žetale, spoznal je mlado dekle Moniko in 1956. leta sta sklenila zakon, ki ga uživata že 56 let. Leta 1957 ju je osrečila hčerka Nada, naslednje leto sin Karel, leta 1966 se je prismejal na svet sin Stanko in 1968 še zadnja hčerka Marinka. Tako so živeli kot šestčlanska družina s taščo Micko. Življenje je bilo polno dela, skrbi, saj so zgradili novo hišo in prostorno gospodarsko poslopje, kjer so gojili plemenske svinje. Nekaj let so imeli tudi zbiralnico mleka,

mного dela je bilo s kravami, opravil na polju travnikih, tudi v gozdu so bili pogosto, spravljali so drva, gospod Stanko je celo dve leti delal v gozdu kot gozdni delavec. Več let je nosil vrečo s pošto na avtobus, tudi raznašal je pošto po Žetalah. Marsikaj je počel v svojem življenju, tudi pri gradnji hiš in drugih zgradb je sodeloval. Ljudje so ga radi vabili na delo, ker je bil natančen in zanesljiv delavec. Tudi zvonjenja se rad spominja gospod Stanko, saj je minilo kar 6 let, ko so Jazbečevi ob sedmih zjutraj, dvanajstih in zvečer oznanjali krajanom dnevni čas.

Z ženo Moniko sta večkrat popotovala po naši Sloveniji na romanja, na krajši počitek, na spoznavanja zanimivih krajev. Najlepše pa je takrat, ko lahko odpotujeta k družinam svojih otrok, ko sprejemata osem vnukov in še dva pravnuka jima bogatita vsakdan. Mnogo lepega se odvija v življenju, če je zdravje, tega si oba z ženo Moniko najbolj želita. Gospod Stanko pravi: »Že več bolezní sem preživel iz svojega življenja, rad živim dneve, ki so včasih prekratki, včasih se vlečejo od 7. do 21. ure. Radio je moj prijatelj, rad ga poslušam, za boljši sluh mi dobro služi slušni aparat. S televizijskimi oddajami se ne obremenjujem, čez dan hranim kokoši, sekam drva, jih prinašam k štedilniku, se sprehodim po vasi, rad sem na vrtu, občudujem naravo in mi je lepo.«

Minilo je 120 minut prijetnega klepeta, zadišalo je po kavi, še topel stisk rok in nasvidenje, Jazbečeva Monika in Stanko.

M.K.

PRI GOSPE MICKI KOLARJEVI

Kako zanimivo se lahko zaokroži dan, če jutranja zora zvabi na modro nebo tisto rumeno kroglo, ki ji pravimo SONCE. Oprtam torbo, v kateri so prebrane knjige, jih odložim v bibliobusu, najdem kaj novega, še deset minut in že sem v Stopnici, Žetale 80, pri družini Butolen-Kolar. Gospa Micka Kolarjeva je živahna, to sredino jutro nasmejana, opravila je svoje vsakodnevno jutranje delo z metlo, jo odložila na določeno mesto in že sedimo v jedilnici in kramljamo v troje. Gospa Metka je odložila nežno testo v dve slamnjači, kruh raste, se že peče, me tri pa se sprehajamo skozi Mickino življenje, ki se je začelo 5. marca 1929 v Spodnjem Gruškovju. Družini Trafela se je rodilo 8 otrok, dva sta umrla v otroštvu in tako je v haloški kmečki družini odraščalo šest otrok. Na srednje veliki kmetiji je bilo za vse dovolj dela, tudi mnogo lepih dni, ob večerih pa branje in petje.

Gospa Micka je obiskovala osnovno šolo v kraju Stanošina, v zgradbi, ki je že dolgo ni več. To je bilo štiri leta, čas druge svetovne vojne pa je spremenil ritem osnovnega šolanja. K izobraževanju je mnogo prispeval oče, tudi mama, oba sta znala govoriti nemško in sta otrokom lahko pomagala. Nevarni in težki so bili vojni časi, a so minili. Gospa Micka je odraščala v deklino, po materini smrti je dobro gospodinjila, kuharske veščine si je dopolnila s kuharskim tečajem v Podlehniku. Udeležila se je tudi šiviljskega tečaja in postala dobra šivilja domačim, saj je s svojo »singerico« dobro zašila mnogo oblačil.

Kot mladenka je prevozila mnogo kilometrov s kolesom, pozneje je opravila še izpit za avto in rada sedela za volanom z vso svojo spretnostjo in previdnostjo. V mladih letih je bilo središče dogajanj Sveta trojica,

kamor je redno hodila k sveti maši in bogatila pevce v cerkvenem zboru s svojim sopranom. Tudi pri krašenju in čiščenju svetega hrama je bila mnogokrat prisotna, ko je bila še Trafelova. V 35. letu življenja se je srečala s poštenim in dobrovoljnim Žetalancem, to je bil Stopnički Stanko, ki ga je spoznala preko svoje prijateljice. Zagotovo je bila tej prijateljici za vse preživeto življenje s Stankom hvaležna; tudi krajanji smo Stanka Kolarjevega poznali kot mirnega, dobrega moža in skrbnega gospodarja. Gospa Micka je zapustila rodni kraj, še zdaj se dobro spominja hribov, ki so bili zasajeni z vinsko trto, v kletih so blesteli ogromni sodi polni kvalitetnega vina, prodajali so ga ravnincem ali Polancem in to je bil dohodek Trafelovih. Leto 1965 je veselo spominsko leto gospe Micke, saj sta z možem Stankom zagospodarila na srednje veliki kmetiji, zgradila gospodarsko poslopje za vzrejo piščancev in se zavezala dobremu sodelovanju s Perutnino Ptuj ter prejela tudi več pohval in odlikovanj. Na kmetiji je bila še Stankova sestra Veronika, ki je bila pravi črv za delo, tako pravi njena nečakinja ali sedanja gospodinja Metka, poročena Butolen, gospa Micka pa seveda doda: »Dobili smo dobrega zeta, dobrega moža hčerki Metki in očeta štirim odraščajočim vnukom. Vsega je dovolj, dela, vzgoje, skrbi in tudi svetlih zanimivih trenutkov.«

Še nekaj spominov gospe Micke: »Joj, ti mladost! V minulih časih sem bila hitra, ustvarjalna, skuhala sem mnogo dobrih pojedinj na gostijah in drugih praznovanjih, znali smo se veseliti in izvesti mnogo zabavnega in koristnega ob svečanostih.« Meni, ki sem vodila razgovor to sredino dopoldne, bo ostalo v trajnem spominu Mickino razmišljanje, ki ga je v tem času večkrat ponovila in kdo ve,

zakaj ji tako živo prihaja v spomin. »Veste, nekoč sem kuhala na gostiji tam gori na bregu. Bilo je konec mojega dela, nad vasjo se je razgrinjala tema kot v rogu, mene pa je neka sila gnala domov. Še zdaj vem, s kako hitrostjo sem tekla po hribu navzdol, nato strmo navzgor in v neizmerni hitrosti sem bila pred domačim pragom.«

Zdaj je življenje gospe Micke umirjeno. Vstaja okrog sedmih, se uredi, stopi na dvorišče, malo naokoli, zazre se v ogromni kokošnjak, pritisne na gumb in zaželi tisočerm kokošim vesel zajtrk. Dnevi minevajo, prihajajo ljudje, vnuki se vračajo in razveseljujejo gospo Micko. Ona se večkrat sprehodi po dvorišču, ki je prava razgledna točka za pogled na Donačko goro, na Macelj, na sosedovo in še kam. Že osem let uživa udobje in zadovoljstvo z mladimi Butolnovimi v novozgrajeni hiši. Zopet se gospe Micki priključijo v spomin glas žage, ki je mnogim naokoli razžagala debele hlode v različno debele deske. Spominja se poučnih ekskurzij, izletov in potovanj po domovini in izven nje. Z možem sta bila rada v družbi pevcev, veselih ljudi, plesa manj, redno obisk svete maše, včasih pri Sveti trojici, zdaj pa v cerkvi Svetega Mihaela v Žetalah. Najlepši so spomini na skrbnega, delovnega in ravnopravnega moža Stanka, a ga že dolgo ni med nami.

In še razmišljanje za konec, bilo je nepozabno, malica odlična, besede gospe Micke pa: »Človek se mora od malega učiti, mora biti vztrajen in samozavesten.« To je sveta resnica. Mlada gospodarja v Stopnici, Toni in Metka, hvala za prijazen sprejem, gospa Micka, Vam mnogo zdravja, veselih dni in zanesljivih korakov okrog lepo urejene Stopničke domačije.« Hvala.

M.K.

BOŽIČNI ČUDEŽ

Skozi okno zrem v zasneženo noč, misli se poigravajo z menoj. Razmišljam o ljubezni, razmišljam o sovraštvu, dobroti, razmišljam o zavisti, razmišljam o nežnosti, razmišljam o krutosti... Pred očmi se mi pojavi groteskna podoba družbe, v kateri živim. V družbi, kateri je glavno vodilo izkoriščanje človeka po človeku, pehanje za nečim tako imaginarnim, da je že zdavnaj zgubilo pomen in smisel. V družbi, v kateri je poštenje največji greh. Večina od nas sploh več ne razume bistva. Toliko smo se oddaljili od sebe, da, ko se zjutraj pogledamo v ogledalo, ne spoznamo osebe, ki popolnoma brezdušno in mrko zre v nas. Vsak dan, vedno znova, vedno bolj utrujen, izčrpan, vedno bolj brezdušen obraz. Postajamo družba živih mrličev, ki jih žene le vonj po krvi sočloveka in ni nam mar, kdo bo naslednja žrtev.

Sedaj je čas, da si postavimo ključno vprašanje. Ne kdo smo, ampak kdo hočemo biti. Kakšni ljudje hočemo postati? Jaz nočem več ne teh, ne onih, ne levih ne desnih, črnih, belih, rdečih, nikogar od teh več nočem. Vsi ti so preživeti, njihove pesmi izpete, nočem mrličev, hočem življenje. Mi hočemo življenje. Hočemo, da se sliši glas šibkih, podrejenih, zapostavljenih. Teh nas je največ, večina nas je. Preveč glasni so bili, preglasni, tako glasni, da se nas ni slišalo, skoraj smo utihnili. Nočemo biti del družbene statistike, ki jo bodo naslednji rodovi prelistavali v neki

sociološki raziskavi, ki bo govorila o izgubljenih generacijah. Hočemo aktivno sodelovati, kreirati, hočemo imeti družine, gledati otroke, kako se smeji, kako rastejo, kako so srečni..., živeti hočemo! Zakaj tega ne smemo? Kje so tisti, najglasnejši? Naj zdaj stopijo pred nas, naj bodo glasni, kje je zdaj pogum tistih, obljubljenega dejanja? še enkrat več si bo slovenski narod moral pisati sodbo sam... Nekako mirna je ta zimska noč, pomislim, ko zrem skozi okno. Božič je pred vrati. še eno leto bo kmalu minilo. Zavem se, da sem srečen. Ob meni so ljudje, ki jih imam rad in me sprejemajo takšnega, kot sem. Nič narejenega ni, nič laži, podtikanj, spletkarjenj... družina. Osnovna celica družbe. V njej se rodimo, rastemo, se učimo, odraščamo, skratka živimo in naposled tudi umremo. Ne bi izgubljal nepotrebnih besed in razglabljal o tem, kaj in kakšna je družina ali pa kakšna bi morala biti. Njen koncept je lahko in je zelo širokega pomena. Torej je družina lahko kakršnakoli, dokler je le takšna, v kateri se počutimo zaželeni, varni in ljubljani. Gorje tistemu, ki mi hoče odvzeti to družino, ki jo hoče uničiti. Za tiste in takšne ni milosti. Božič torej pričakajmo v krogu svoje družine. Niso potrebna bogata darila, da nekemu poveš, da ga potrebuješ, da ga imaš rad. Raje si podarimo lepo besedo, dobre želje, izpovejmo iskreno ljubezen. Povejmo si, kako se pogrešamo, ko nismo skupaj. Teh stvari nam ne more nihče vzeti. Ver-

jemite, tisoč daril ne pove toliko kot en iskren poljub. Hkrati pa ne smemo pozabiti na tiste, ki imajo še manj kot mi. Na tiste, ki nimajo družin, ob katerih toploti bi se lahko grel v temnih in mrzlih nočeh. Nikoli ne pozabimo ponuditi roke tistemu, ki je potreben pomoči. Kar seješ, to žanješ. Neverjetno mirna je današnja zimska noč, pomislim, ko zrem skozi okno... Bližajo se usodni trenutki, čutim. Nemir vse okrog. Ljudje se izgubljajo v besu, ko zahtevajo že zdavnaj pridobljene pravice. Skoraj preroško, krvavo rdeče, obarvano je nebo pred sončnim vzhodom. Ali se moramo zares umiti v krvi, da bi vstali razsvetljeni, polnejši, boljši? Lahko bi že vedeli bolje... Očitno nas zgodovina ni naučila ničesar. Pa vendar, morda nam ostaja samo ena izbira... Počasi se nagnem do okna in pogled usmerim navzgor. Polmesec osvetljuje mrzlo zimsko nočno nebo. Medla svetloba se razliva po zasneženem svetu tam spodaj. Zemlja počiva. Morda je čas, da si tudi mi spočijemo.

Vsekakor pa prihaja nov čas. Prvič po dolgem času imam upanje, da se bodo stvari uredile tako, kot se morajo. Človeštvo se bo skozi sebi lastno katarzo preobrazilo, doživelo očiščenje. Morda že zelo kmalu... Ko tako gledam skozi okno, noč ni več tako mračna, temna, mrzla. Prihaja božič in z njim božični čudež. Ali mu boste dovolili, da se vam zgodi?

Franci Pulko

MODRE MISLI

Ne spusti svojega jezika z uzde, da bo delil nasvete, kadar te tega nihče ne prosi.

Egipčanska modrost

Najboljši nasvet da jezik za zobmi.

Italijanski pregovor

Skrivnost dajanja nasvetov je v tem, da ti je vseeno, ali jih bodo upoštevali ali ne, in da ne vztrajaš pri spravljanju ljudi na pravo pot.

Mary Shelley

Kdor pri gradnji upošteva vse nasvete, bo imel vegasto hišo.

Danski pregovor

Veselite se življenja; bolj pozno je že, kot si mislite.

Kitajska modrost

Življenje je podobno olimpijskim igram: eni trgujejo, drugi gledajo, tretji tekmujejo.

Pitagora

Seznam diplomantov v letu 2011/2012

1. KODRIČ KLEMENTINA, Dobrina 26/b, diplomirala 17.2.2011 na Izobraževalnem centru Piramida Maribor, Višji strokovni šoli, pridobljen strokovni naslov: Inženirka živilstva
2. ŠTRAVS MARTINA, Dobrina 60, diplomirala 16.11.2011 na šolskem centru Ptuj, Višji strokovni šoli, pridobljen strokovni naslov: Inženirka kmetijstva in krajine
3. KOREZ MARIJA, Čermožiše 71/a, diplomirala 23.12.2011 na Poslovno komercialni šoli Celje, Višji strokovni šoli, pridobljen strokovni naslov: Ekonomistka
4. POLAJŽAR MIHAELA, Nadole 49, diplomirala 14.02.2012 na šolskem centru Ptuj, Višji strokovni šoli, pridobljen strokovni naslov: Ekonomistka
5. POLAJŽAR BARBARA, Nadole 49, diplomirala 29.05.2012 na šolskem centru Ptuj, Višji strokovni šoli, pridobljen strokovni naslov: Ekonomistka
6. BELE BORUT, Žetale 29/a, diplomiral 12.09.2012 na šolskem centru Ptuj, Višji strokovni šoli, pridobljen strokovni naslov: Inženir mehatronike
7. KODRIČ DANIJELA, Kočice 63, diplomirala 15.3.2012 na Univerzi v Mariboru, Fakulteti za gradbeništvo, pridobljen strokovni naslov: Diplomirana inženirka gradbeništva
8. HAJŠEK ANDREJ, Kočice 5, diplomiral 17.4.2012 na Univerzi v Ljubljani, Biotehnični fakulteti, pridobljen strokovni naslov: Diplomirani inženir gozdarstva
9. ŽELEZNIK DENIS, Kočice 67, diplomiral 27.09.2012 na Univerzi v Mariboru, Ekonomsko-poslovni fakulteti, pridobljen strokovni naslov: Diplomirani ekonomist (vs)
10. ŠIREC MAJA, Žetale 98, diplomirala 25.09.2012 na Univerzi v Ljubljani, Zdravstveni fakulteti, pridobljen strokovni naslov: Diplomirana delovna terapevtka
11. POTOČNIK SIMON, Nadole 43, diplomiral 26.9.2011 na Univerzi v Mariboru, Fakulteti za elektrotehniko, računalništvo in informatiko, pridobljen strokovni naslov: Diplomirani inženir elektrotehnike (un)
12. KOJC JANEZ, Čermožiše 62/a, diplomiral 29.08.2012 na Univerzi v Ljubljani, Biotehnični fakulteti, pridobljen strokovni naslov: Diplomirani inženir gozdarstva (un)
13. JAZBEC NINA, Žetale 14/a, diplomirala 11.09.2012 na Univerzi v Ljubljani, Fakulteti za družbene vede, pridobljen strokovni naslov: Diplomantka tržnega komuniciranja (un)
14. ŽELEZNIK ROBERT, Kočice 2/a, diplomiral 21.09.2012 na Univerzi v Mariboru, Fakulteti za elektrotehniko, računalništvo in informatiko, pridobljen strokovni naslov: Diplomirani inženir medijskih komunikacij (un)
15. HOHNEC DAMJAN, Nadole 16, diplomiral 25.09.2012 na Univerzi v Mariboru, Fakulteti za elektrotehniko, računalništvo in informatiko, pridobljen strokovni naslov: Diplomirani inženir telekomunikacij (un)
16. ŠIREC SUZANA, Kočice 70/a, diplomirala 26.09.2012 na Univerzi v Mariboru, Fakulteti za organizacijske vede, pridobljen strokovni naslov: Diplomirana organizatorica (un)
17. JAZBEC ANDREJ, Žetale 14/a, diplomiral 29.09.2012 na Univerzi v Mariboru, Fakulteti za gradbeništvo, pridobljen strokovni naslov: Diplomirani inženir gradbeništva (un)
18. HAJŠEK BRANKA, Kočice 5, diplomirala 18.10.2011 na Univerzi v Mariboru, Fakulteti za varnostne vede, pridobljen strokovni naslov: Univerzitetna diplomirana varstvoslovka
19. KOJC PETRA, Čermožiše 62/a, diplomirala 20.10.2011 na Univerzi v Mariboru, Filozofski fakulteti, pridobljen strokovni naslov: Profesorica nemščine
20. FURMAN NATALIJA, Dobrina 57, diplomirala 31.01.2012 na Univerzi Maribor, Filozofski fakulteti, pridobljen strokovni naslov: Profesorica slovenščine
21. KODRIČ DUŠAN, Kočice 8, diplomiral 31.08.2012 na Univerzi v Mariboru, Fakulteti za elektrotehniko, računalništvo in informatiko, pridobljen strokovni naslov: Univerzitetni diplomirani inženir računalništva in informatike
22. BUTOLEN VANJA, Žetale 42, diplomirala 14.05.2012 na Univerzi v Ljubljani, Pravni fakulteti, pridobljen strokovni naslov: Univerzitetna diplomirana pravnica

PIKA NOGAVIČKA IN PUNČKA IZ CUNJ

V vrtcu Žetale smo se odločili, da se pridružimo Unicef-ovemu projektu »Punčka iz cunj«, ki pod sloganom »Posvoji punčko in reši otroka« otrokom v državah v razvoju zagotavlja cepljenje proti šestim nalezljivim boleznim.

Tako smo v mesecu novembru, v mesecu obletnice sprejetja Otrokovih pravic, izvedli PIKIN PROJEKT, v katerega smo vključili tudi vsebine projekta »Punčka iz cunj«.

Najprej nas je čakala izdelava »punčke iz cunj«. Na obisk smo povabili babico Eme in Lane, ki nam je pomagala pri šivanju punčk. Otroci so gostjo z zanimanjem opazovali pri delu, tipali so blago, nanj risali, ga rezali ter primerjali vzorce na njem. Punčke smo zatem pomagali napolniti s polnilom, prišli smo jim še lase, narisali obraz, jim oblekli oblačila in tako so nastale punčke, katerim so otroci izbrali tudi imena.

Punčke so v vsaki igralnici dobile poseben kotiček, v katerem otroci preživijo veliko časa, saj punčkam kuhajo, prepevajo, jih preoblačijo in pestujejo.

Na koncu dneva jih pospremiijo v nahrbtnik, saj punčka potuje z enim od otrok domov in pri njem preživi nekaj prijetnih dni.

V mesecu maju bo vsaka skupina eno punčko, opremljeno z osebno izkaznico in dnevnikom, poslala v Ljubljano, kjer jih bodo v Konzorciju razstavili in prodali.

V tem mesecu pa se je v našem vrtcu večkrat pomudila tudi Pika Nogavička. Dogajale so se zanimive stvari, ob nekaterih smo se od srca nasmejali.

Tako smo vsako jutro izvajali smešno Pikino telovadbo, si izmišljali najbolj smešne besede na svetu, »brali« Pikino pisavo, poslušali zgodbe o Piki, izdelovali ogrlice, zlatnike, šivali gumbe, krasili nogavice...

Še posebej zanimivo je bilo, ko smo se odpravili

iskat Pikin izgubljeni zaklad. Med potjo smo morali biti pozorni na puščice, ki so nas vodile v smeri šerdinjšce, Rtič in Žetal. Pika nas je med potjo presenečala s pismi, v katerih so bile napisane različne naloge in uganke, ki smo jih reševali in si tako popestrili pot. Zelo smo se razveselili najdenega zaklada, saj je bila skrinjica polna zlatnikov, s katerimi smo se lahko tudi posladkali.

Mesec pa ni minil niti brez slastnih Pikinih palačink. Prav zabavno je bilo opazovati Piko, kako peče palačinke, katerim sama reče ČALAPINKE.

Sedaj se bomo od Pike poslovili, ampak je obljubila, da se bo prihodnje leto vrnila.

Vodja vrtca Simona Krčar

